ELA TOMA

BUNJEE JUMPING ÎN CUTIA PANDOREI

INFAROM
office@infarom.ro
http://www.infarom.ro

ISBN **978-973-1991-20-7**

Editura: **INFAROM**
Autor: **Ela Toma**
Editor-corector: **Tanco Georgeta**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TOMA, ELA
Bunjee jumping în cutia Pandorei / Ela Toma. - Craiova : Infarom, 2010
ISBN 978-973-1991-20-7

821.135.1-31

Cuprins

POVESTE CU FETE NAIVE,
ÎNGERI DE FIRMĂ ŞI DIAVOLI PĂZITORI

I

Era o zi la fel de plictisitoare ca toate celelalte. Elena se foia pe scaun înainte şi înapoi. Asculta scârţâitul prelung al scaunului încercând să diferenţieze notele, fără a reuşi mare lucru. Nu se întâmpla nimic interesant. După terminarea programului de lucru, urma o cină cu prietenul ei, o baie fierbinte, apoi o toropeală sastisită la televizor şi, a doua zi, din nou la serviciu.

Contractele Posada curgeau unul după altul, iar degetele Elenei dansau pe tastatură într-un ritm ameţitor. Nu mai era atentă la ce se întâmpla, lucrurile veneau de la sine, în virtutea ritmului, clar şi cu o precizie uimitoare ca mişcările somnambulului pe balustradă. Tocmai când îi veni să se ridice să se ducă la budă, un contract pe imagine îşi făcu brusc apariţia, cu toate că nimeni nu-l mai văzuse înainte pe monitoring. Elena oftă şi luă în primire contractul Oricum, era mai interesant. Existau puţine contracte pe imagine, cele mai multe erau Posada la ei, la Departamentul Activări Telefoane. Când venea unul pe imagine era oarecum un eveniment. Avea să verifice singură toate actele şi să înregistreze datele. Poate era ultimul contract pe imagine. Şi tocmai la ea… Mai ştii, poate lua şi un bonus pentru activarea ultimului contract de acest fel.

Contractul părea ok. Buletinul de tip vechi, în schimb, îi atrase atenţia: tipul arăta super. Pentru o clipă, Elenei i se păru că buletinul (destul de şters şi neclar din

cauza transmisiei prin fax) se colorează uşor, iar ochii tipului aruncă reflexe metalice albastre-violet. Data eliberării buletinului era relativ recentă, tipul – foarte tânăr, la vreo 25 de ani –, însă data expirării se concretiza într-o linie lungă, lungă, adică …până la moarte. Ea ştia că ăia care primesc buletin cu linia morţii pe el trebuie să fie nişte boşorogi, aşa că datele astea îi cam dădeau de gândit. Îşi zise că ar fi cazul să trimită contractul la Departamentul Fraudă, dar, pe de altă parte, parcă mai avea chef un pic să se holbeze la poza tipului ăluia super şi, de ce nu, să-i dea o şansă. I se păru chiar că tipul din poză îi face cu ochiul şi îi surâde în colţul gurii, aprobând-o pentru decizia luată.

Actul de spaţiu arăta şi el un pic ciudat. Certificatul de moştenitor al unei case primite de la Ali Baba era pe numele lui, în plus, era şi autentificat.

Elena apăsă pe butonul pentru Preventel să-i mai facă un checking. Între timp, luă ceaşca de cafea şi sorbi, plescăind. Nu se poate, tresări ea, titular în Preventel la... la… Connex, adică la noi!… Cum, tocmai tipu' ăsta super? Dar la rating, în loc să apară ceva înspăimântător, scria pur şi simplu ANGEL! Da, Lucian Anghel în Preventel la Connex cu rating ANGEL. Elena se frecă la ochi. Să se ducă la un superviser să-i spună? O s-o facă nebună. Poate n-a văzut bine. Închise Preventelul şi mai apăsă o dată pe buton. Nu era, într-adevăr, niciun fel de înregistrare. Clientul era ok.

Începu înregistrarea datelor şi-şi dădu seama că numărul de telefon mobil era de Connex GO. A,... migrează de la cartelă la abonament, dar în contract nu era nimic specificat. Nu-i nimic, o să verifice în PPB. Deschise, deci, baza de date cu clienţii conectaţi pe

cartelă reîncărcabilă. Nimic. Nicio urmă. Nu figura nicio înregistrare. Inima Elenei începu să bată mai tare. Dacă nu l-a găsit, înseamnă că urma să-l sune, să vorbească chiar ea, direct, la telefon, cu tipu' ăla tare, să-l întrebe dacă într-adevăr avea numărul respectiv şi dacă încheiase un contract cu Connex pentru a trece la abonament. Îi cam tremurau mâinile când forma numărul. Ceaşca de cafea tresălta. Un strop se vărsă pe birou. Elena puse repede degetul pe el, apoi îl duse la gură, sugându-l meditativ. „ Dacă aş pune pe cineva să-mi ghicească în cafea, oare ce mi-ar zice?”. Pe de o parte, era emoţionată că o să vorbească acum cu tipul, pe de altă parte, se temea că o să-l plictisească imediat cu banalităţile despre contract, pe care urmau să le discute.

Telefonul sună, sună şi iar sună, dar nimeni nu răspunse. Elena, însă, nu cedă şi mai sună o dată. De data asta, intră mesageria. Elena îşi muşcă degetul, dădu să închidă, dar, deodată, devenind brusc atentă la mesaj, înţepeni. Tipul spunea ceva neobişnuit, ba, mai mult, mesajul părea adresat ei şi numai ei. „Bună. Sunt Lucian. Acum nu pot răspunde. Ştiu că ai sunat, Elena. Verifică-ţi, te rog, mail-ul. Te aştept.” Elena îşi zise că visează sau că nu e decât o coincidenţă. De fapt, de ce-şi pierdea ea timpul cu contractul ăsta? Ar fi trebuit de la început să-l dea la Fraudă şi să termine povestea. Totuşi, nu se îndura să închidă imaginea contractului, ochii tipului o sfredeleau. De emoţie, nici nu-şi mai dădea seama că se scărpina în nas, trăgând într-una de nara stângă şi umflând-o ca pe o pungă de plastic la supermarket. Până la urmă, se decise să trimită contractul la Fraudă şi să uite de toate astea.

Cum tocmai venise pauza, Elena îşi aduse aminte să meargă la budă. Acolo, în timp ce se chinuia să ignore frigul care i se strecura obscen printre picioare şi să stea suficient de aplecată ca să nu se stropească prea tare, se gândi că tipul avea ochi frumoşi şi pătrunzători, exact ca frigul ăsta care-i fâlfâia printre floci făcându-şi loc înăuntru şi pe care nu-l băga în seamă. Tot ce acumulase după o zi întreagă de sucuri (şi o noapte de bere), elibera parcă abia acum. Asculta ţârâitul care, altădată, i s-ar fi părut dulce-adormitor, dacă ar fi fost acasă, pe buda ei capitonată în roşu, aşezată chiar lângă calorifer. Da, poate visa „da' ce, n-are dreptu' omu' să viseze?" Ultimii stropi alunecară discret, aproape fără zgomot. Acum se simţea într-adevăr liberă, ca pasărea cerului. Poate că instinctul ei feminin n-o înşela. Elena trase apa, aşteptă o clipă, apoi trase apa încă o dată, ca să mai inhaleze mirosul proaspăt de mere verzi. Inspiră adânc şi, în timp ce-şi trăgea pantalonii, se gândi că, în cele din urmă, n-ar strica să-şi verifice mail-ul.

Pe monitor ningea într-una, task-bar-ul era aproape acoperit. Elena oftă, îi era teamă că toată zăpada se aduna doar pe calculator, iar ea urma să n-aibă parte nici anul ăsta de un „white Christmas"… Dădu click pe mouse cu mâini tremuratoare, parcă vroia şi nu vroia să citească mesajul. Acesta avea ataşat un desen: un presse-papier de cristal cu fulgi mişcători, un îngeraş şi un brăduţ împodobit. Elena zâmbi galeş. Hm, nu trebuia încă să viseze, înainte de a citi mail-ul, trebuia, mai întâi, să verifice, să vadă despre ce era vorba. Luă o înghiţitură de cafea călâie (închipuindu-şi că e fierbinte, aromată şi însoţită de o ţigară) şi se înecă. „Mă înjură Doru", îşi zise, amintindu-şi de prietenul ei, dar asta nu făcu decât

să-i sporească şi mai mult interesul pentru mail şi să tragă şi mai mult de timp, înainte de a citi mesajul, savurând fiecare clipă şi făcându-şi o mie de vise. Luă o madeleină durdulie de pe birou şi, de data asta, o găsi chiar pufoasă şi înmiresmată. Acum cafeaua îi aluneca mai uşor pe gât.

„Eşti lumina vieţii mele. Gândul la tine mă face să prind aripi. O să zbor diseară la tine. La opt, la «Cafe de la joie». Lucian”. Elena se înroşi toată. Inima îi bătea tare, să-i spargă pieptul. Sânii îi săltau pe sub cămaşa verde, de avea senzaţia că o să-i sară toţi nasturii. În acelaşi timp, nu mai contenea să se minuneze cum de se întâmplau toate astea şi de unde o ştia Lucian. O trezi un sunet strident şi brutal de telefon. Elena apucă mobilul înfiorată:

– Alo, zise ea cu vocea întretăiată, înecându-se. Tuşi şi încercă să-şi dreagă glasul.

– Alo, pufuleţ… Sunt eu, Doru. Ce naiba e cu tine, de ce răspunzi aşa de greu şi ce-i cu vocea asta? Nu eşti în pauză?

– Ba, ba da, bursucel, dar, uite, sunt foarte ocupată, zise ea făcând eforturi să-şi ascundă emoţia. Am avut o grămadă de contracte, de am crezut că n-o să se mai termine, iar acum stăteam şi verificam. Nu mai am timp nici să mă duc la budă sau să fumez, darămite să mănânc. Da’ cu tine vorbesc, bursucel, vezi? Numai pentru tine-mi fac timp!

– Ce naiba, pufuleţ, ai şi tu grijă de tine, spuse Doru cu glas cald şi învăluitor, dar, în acelaşi timp, pe un ton grav şi responsbil. Nu mai sta non-stop cu ochii în calculator, ştii că nu-ţi face bine. De-aia ai pauză, să te mai linişteşti şi tu un pic. Promite-mi că laşi calculatorul şi te duci să mănânci.

– Vai, bursucel mic şi scump care-mi poartă mie de grijă!... zise Elena aproape înduioşându-se, mai puţin de atitudinea lui protectoare, cât de receptivitatea ei la mesaj. Îţi promit că termin de verficat contractu' ăsta şi mă duc apoi în pauză să mănânc.

Elena se întrebă dacă Doru ar fi fost în stare să o placă dacă se făcea cât o scroafă – în ritmul în care mânca ea, atent monitorizată de el – nu era exclus. Şi-aşa începuse să facă celulită de la sedentarism. Poate că el ar fi acceptat-o oricum, dar tocmai asta o deranja şi-l cobora în ochii ei. Placiditatea lui o scotea din sărite. Chiar să nu aibă pretenţii deloc în ceea ce o priveşte!?... Chestia aia la modă cu „te plac aşa cum eşti" i se părea stupidă ori, de-a dreptul, ipocrită. Femeia nu trebuie să fie oricum, se gândea ea, ci o „prinţesă" – frumoasă, delicată, sensibilă, elegantă, deosebită, ăăă... nu-i veneau acum în minte toate calităţile unei prinţese, era destul de greu de reconstituit spontan conceptul, dar, dacă i-ar fi dat cineva o grilă, ar fi recunoscut imediat o astfel de femeie. Oare, dacă diseară?..., îşi stăpâni cu greu pulsul, numai imaginându-şi escapada de diseară şi făcând eforturi să se asigure că totul nu e decât pură fantezie. „O să mă duc acasă", îşi zise, încercând să se liniştească, „să zac la tembelizor, să mă îndop cu floricele, să mă uit la o telenovelă şi..."

– Bine, pufuleţ, auzi deodată ca prin vis vocea aia caldă şi blândă a lui Doru, învăluind-o ca aburul ceaiului de tei din serile de iarnă. Ştii că nu-mi doresc decât ca tu să fii bine... Înţeleg că ai responsabilităţi, dar ştii că nu vreau să te surmenezi, te iubesc mult, pufy!

Ah, discuţia asta era plictisitoare şi părea interminabilă. Elena nu se mai putea concentra. Toată

vorbăria asta la telefon nu însemna nimic, nu era decât pură incantaţie şi încă una banală, golită de orice puteri magice de a regenera o relaţie. Nu putea să spună şi el altceva? Nu putea să facă şi el declaraţii care să-i dea ameţeli, palpitaţii şi furnicături?

În birou, lumina fluorescentă ardea rece, intens şi monoton, străină şi impersonală, ca-ntr-o cameră de interogatoriu. Doru o bătea la cap, ca de obicei, şi ea trebuia să asculte şi să-i răspundă mereu la fel, ca nu cumva cea mai mică schimbare să pară un semn care le ameninţă relaţia. Şi totuşi, ceva se întâmplase, iar degetele ei date cu ojă verde aprins fremătau pe mouse, încă neîndurându-se să redeschidă mail-ul. Lumea se foia prin birou, dar la Elena nu ajungea decât un murmur vag, ca de dincolo de lume. Vroia să închidă telefonul, dar... dacă Doru îi spunea acum ceva ieşit din comun, dacă ar fi avut curajul să zică ceva nou, fie şi o prostie, s-ar mai fi gândit ca diseară să...?

– M-ai auzit, pufuleţule? Ai grijă de tine, mănâncă tot, nu te lua după uscatele alea anorexice. Ştii că te iubesc... Diseară, la opt, opt jumate cel târziu, sper că eşti la mine să mi-o dovedeşti şi tu... Alo, ce-i cu tine? La opt, diseară, pufy!...

Chestia cu „diseară, la opt” o dădu peste cap pe Elena. Datele exacte şi orele fixe o scoteau din minţi. În plus, în seara asta, chiar dacă nu avea să facă nimic „periculos”, ar fi dorit, cel puţin, să aibă o seară doar pentru ea, să viseze, să fie liberă, să nu se mai prefacă. Bineînţeles, de dragul sincerităţii de diseară, trebuia să-i mai spună o mică minciună convenţională, deci scuzabilă. Doar nu avea să facă nimic grav. Intrase la serviciu la 10, urma să iasă la 7 p.m., dar el trebuia să ştie

că programul era extrem de încărcat şi că făceau ore suplimentare până la 10 seara.

– Bursucel, şi eu te iubesc, da' ştii că am treabă. Termin mai târziu, ştii că sunt sărbătorile şi acum e full de contracte, ce să fac, trebuie să iau overtime. Ajung, cine ştie, poate pe la unşpe, da' fii fără grijă, iau taxiul. Te iubesc şi eu mult de tot, mă gândesc la tine mereu şi abia aştept să ajung acasă, zise ea pe un ton ce i se păru egal, fără nici o intonaţie, ca şi cum ar fi citit ştirile din ziar. Te pupic dulce de o mie de ori, spuse ea, cu un efort de a-şi redresa vocea şi de a o face să sune tandru, în acelaşi timp ţuguindu-şi buzele şi lăsând pe mobil mai multe amprente gelatinoase de la gloss.

Cât ţinu pauza, Elena se gândi la neaşteptata şi răvăşitoarea propunere pentru diseară, spunându-şi la nesfârşit că n-avea să se ducă, dar că nu strica să mai fantazeze un pic asupra ei. Măcar un minut. Sau două. Sau zece. Minutele se scurgeau, cafeaua ţâşnită din ceaşcă se uscase pe madeleinele adormite de pe farfuria de plastic. Se auzea ţăcănitul degetelor colegilor pe tastatură şi un freamăt incert. N-apucă să se logheze la ieşirea din pauză, că agitaţia şi strigătele colegilor o treziră din visare.

– E ziua lui Cristi, face cinste! o avertiză Adi, unul dintre colegi, iar Elena se întrebă la ce bun atâta mărinimie din partea lui.

În alte circumstanţe, ea una n-ar mai fi dat sfoară în ţară, ci s-ar fi dus glonţ la tava cu prăjituri, să se îndoape. Dar acum, parcă nu-i venea să se mai ridice de pe scaun. Toată pauza zăcuse. Se ridică totuşi, cu greu, întinzându-se şi încercând să se dezmorţească. Se îndreptă ca prin vis spre sala principală. Lângă brăduţul

de Crăciun, se îmbulzeau o grămadă de oameni peste o tavă cu prăjituri. Toată zarva asta i se părea acum ridicolă. Ca niciodată, nu se grăbi şi nu dădu din coate – disperată să apuce cât mai multe prăjituri – , ci aşteptă să-i vină rândul. Prăjiturile însă se epuizaseră, alegându-se doar cu unul dintre ultimele pateuri cu ciuperci căruia nu-i simţi gustul sărat. Pe marginea lui, printr-o fericită şi inspirată atingere, se afla un strop de frişcă proaspătă, probabil de la una din savarinele la care nu mai ajunsese. Elena zâmbi, plimbându-şi lasciv vârful limbii peste stropul de frişcă, apoi, trăsăturile îi încremeniră la loc şi molfăi pasiv pateul.

– Hei, mai mult entuziasm! îi ură Cristi, dar Elena nu îi răspunse, ci îşi târşi încet picioarele spre birou.

Era atât de bulversată de tot ce i se întâmplase că uită să se mai minuneze, ca de obicei, de figura de persoană competentă şi hiperactivă, mereu sobră, dar zâmbitoare a lui Cristi, a cărui ascensiune în ierarhie era constantă şi inevitabilă. Chiar înainte de ziua lui, primise o nouă promovare, iar Elena credea că va ajunge în conducere înainte de a împlini 30 de ani. Calitatea lucrărilor lui şi viteza de execuţie erau pur şi simplu năucitoare, dar el căuta permanent posibilităţi de autodepăşire. Deşi purta ochelari, avea ochii scrutărtori, genul ăla de zâmbet care îţi dă încredere şi scoruri excepţionale la evaluări. Uneori, Elena şi-ar fi dorit un prieten ca el, acum, însă, ochii lui i se păreau indiscreţi, iar surâsul superior.

II

„Elena nu era frumoasă, dar era provocatoare. Nu era prea deşteaptă, ci descurcăreaţă. Nu era gospodină, dar era practică. Nu era visătoare, ci doar, uneori, adormită. Nu era romantică, ci romanţioasă. Nu îi plăcea să muncească şi nu îşi dorea cu orice preţ să promoveze, ci să facă bani şi să se distreze. Atunci, ce naiba îi plăcea la ea atât de tare?" se tot întreba Doru care continua să se considere îndrăgostit. Multă vreme se frământase şi, până la urmă, crezuse că găsise răspunsul: indiferenţa. Da, indiferenţa ei fascinantă şi ucigătoare care nu putea fi camuflată de toate declaraţiile alea siropoase pe care i le făcea. Toate vorbele dulci, pe care i le spunea ea lui, erau ca paharul de cocktail pe care-l bei pe nerăsuflate la discotecă: după ce-l dai pe gât, rămâne doar un cub de gheaţă. Dar tocmai asta îl provoca. Ajunsese să-şi propună ca, dacă n-o putea face să se îndrăgostească de el, măcar să ajungă să-i inspire respect. Dacă el nu putea înghiţi, pur şi simplu, cubul de gheaţă din cocktail, avea să o pună să-l topească între sâni, dansând lent şi sexy.

Foarte bine, o s-o impresioneze. O să pregătească „o cină romantică", parcă aşa i se zice, cu lumânări parfumate şi şampanie. Ba chiar o să umple cada cu spumă şi o s-o invite să facă baie împreună. Vine şi ea, seara, obosită, de la scârbici şi trebuie să se relaxeze...

În tot acest timp, Elena se relaxa într-adevăr, „savurând" ultimul contract ca pe ultima bomboană de ciocolată din cutia zilei. De fapt, îl hăpăi din reflex, aproape fără să se uite la el. Era, oricum, simplu: contract Posada, client nou, persoană fizică, fără înregistrări în

Preventel. L-ar fi făcut în două minute, dar, cum calculatoarele mergeau greu, se mulţumea şi cu trei-patru. Se delogă apoi, îşi strânse calabalâcul de pe birou şi-l îndesă în dulăpior, îşi luă hainele din cuier şi începu să se îmbrace cu mişcări cvasi-automate. N-apucă să ajungă până la fular şi mănuşi, că, deodată, tresări şi se opri. Aşezându-şi lucrurile în geantă, dăduse din întâmplare peste buletin şi, într-o clipă, îşi adusese aminte, iar inima începuse să-i bată, din nou, nebuneşte. Şi-l imagină pe frumosul brunet cu ochi albaştri, în costum alb de doctor, cu un stetoscop, venit să-i ia pulsul... Ora opt, la „Cafe de la Joie”... Îşi aruncă hainele pe un scaun, trase din pungă trusa de farduri şi alergă la budă să se machieze. „Mă fac frumoasă, ca pentru o întâlnire, asta nu înseamnă că o să mă şi duc, mă prostesc şi eu un pic!”, îşi zise ea.

La budă, câteva colege se uitară cam chiorâş la ea. Nu prea obişnuia Elena să se machieze. Cel mult îşi turna „la greu” fard din ăla verde ca „iarba vacii” pe ochi şi se dădea cu luciu pe buze. Cu greu s-ar fi putut spune că ochii ei aveau, în mod natural, o culoare, comentau fetele. Nu erau chiar incolori, deşi poate aşa ar fi fost mai interesanţi, ci, mai curând, spălăciţi, căprui deschis, dar ea zicea şi vroia să se creadă că, cel puţin vara, băteau în verde, dacă nu se făceau verzi de-a binelea. Cum miopia sau, mai exact, lipsa de bunăvoinţă a lumii, erau de-a dreptul enervante, Elena era obligată să facă mari eforturi de a-şi pune în evidenţă ochii, chiar cu riscul vulgarităţii: îşi turna tone de fard verde, strident pe pleoape.

Dar acum, Elena întrecuse orice imaginaţie. Îşi creionase şi rimelase ochii (tot cu verde mai închis), îşi dăduse cu straturi groase de pudră şi de fard de obraz şi,

pe lângă gloss-ul cu care îşi marca în mod obişnuit teritoriul, avea acum pe buze un instrument încă şi mai periculos: un ruj roz-violaceu care contrasta destul de puternic cu pielea ei, mai curând creolă. Scotoci apoi în pungă şi trase o perie plină de păr. „Dacă se mai piaptănă o dată, cheleşte complet”, o priveau rugător colegele, pe de o parte dorindu-şi să se abţină şi să le scutească de dezgustul spectacolului, pe de altă parte hrănindu-şi, printr-un schimb de priviri complice în oglindă, curiozitatea maladivă de a asista la show-ul ultimului periat. Elena, nepăsătoare, îşi pieptănă părul arămiu, scurt şi filat, extrase apoi ghemotocul de păr din perie şi, după ce-l plimbă ostentativ sub nasul colegelor prin toată toaleta, îl aruncă la coş.

Iar, ca şi cum nimic nu ar fi fost de ajuns, scoase un eşantion de parfum din poşetuţă, îl turnă tot pe ea, dar mirosul dulceag-ameţitor se arătă nerecunoscător şi trădător: păru să se răspândească mai curând în toaletă, umflând involuntar nările fetelor, decât să se lipească tandru de Elena şi să rămână acolo. „Cu ce dracu' şi-o fi dat?”, şuşoteau colegele, înecându-se, dar străduindu-se să nu tuşească, în timp ce se prefăceau că-şi aranjează părul la oglindă. Elena se simţea însă mai presus de orice priviri iscoditoare feminine, niciodată nu acorda atenţie colegelor (ci numai colegilor), pur şi simplu nu o interesa părerea lor.

Cum însă îşi mai dorea un moment de intimitate înainte de plecare, intră la budă, simţi frigul care i se strecura printre picioare, de data asta mai curând misterios şi diafan, decât aspru şi obraznic, se chinui să-şi înfrângă un oftat senzual şi reuşi, într-adevăr, să-şi distragă atenţia trăgând apa şi inhalând mirosul de mere

proaspete. Încă nu ştia exact ce să facă, dar simţea că prinde încredere.

Ieşi din budă fără să se uite în urma ei, îl văzu aşa, ca de departe, pe Adi făcându-i semn, grijuliu, să se încheie la palton, să-şi pună mănuşile şi fularul, dar nu-i dădu atenţie. La lift, o apariţie meteorică – Cristi – cu un vraf de dosare, venit de la training, împreună cu un şef de departament. Lumina părea scăzută pe hol, dar Elenei i se păru că neobositul Cristi îşi ridică o clipă ochii din dosare şi o străpunge cu privirea.

Pe stradă, întuneric beznă. Nu ştia încotro s-o apuce. Gerul o străpungea. Cu toate astea, ajunsă la colţ, îşi scoase fularul, îşi descheie paltonul ca să poată să-şi deschidă un nasture în plus de la cămaşa sa verde. Simţea nevoia să-şi pună în lumină decolteul. Era o noapte uscată şi rece de decembrie, cerul sticlos se revărsa deasupra ei, alunecând în viteză peste poleiul scânteietor. I se păru că o stea căzătoare coboară iute pe o traiectorie necunoscută şi se opreşte, atrasă magnetic, drept în decolteul ei şi buze fierbinţi îi sărută sânii... Se împiedică, iar cheile zornăiră în geantă. Îl văzu ca prin vis pe Doru, în capotul maro vărgat, târşindu-şi papucii şi deschizându-i uşa. Dar parcă se auzea şi altceva, o sanie cu zurgălăi, venită de departe... Ce mai conta că era doar un colind care se revărsa dintr-un casetofon de maşină dat la maximum?!. Elena grăbi paşii.

La „Cafe de la joie” era încă devreme. Lumea încă nu se strânsese. Şi, fiind un loc atât de discret, nemarcat măcar de vreo reclamă luminoasă, deşi se afla în plin centru al Bucureştiului, probabil că nici nu avea să se adune prea curând. De îndată ce păşi înăuntru, Elena îşi dădu seama că ăsta era locul în care şi-ar fi dorit

întotdeuna să se afle. Prin semiîntuneric, lumânări parfumate în forma de lotuşi proiectau flăcări blânde, dar, totodată, stranii spre pereţii parcă fluizi, printre paravane şi lampadare rozé, strălucitoare. „Killing me softly”, fredonă ea. Locul părea ciudat de familiar, chiar intim. Muzica lentă se revărsa, relativ în surdină, inundând încăperea, luând cu ea, val după val, florile de lotus, visele, amintirile...

Încă nimeni nu era aşezat la masă şi nu se simţea nici o mişcare. Totuşi, Elena simţea că emoţia şi temerile ei se topeau într-un val de căldură neştiută, adus de un blues, de balansarea uşor lascivă a lampadarelor sau de scânteile albe, mângâietoare ale nuferilor. Era, totuşi, opt fără un sfert, venise ea mai devreme, el urmând să apară dintr-o clipă în alta... Poate că o să mai vină şi alţii cât de curând. Şi ce dacă n-or să mai vină, poate e chiar mai bine aşa, poate că el a închiriat întreaga sală pentru ei doi... poate... Elena se aşeză la masă, chiar lângă şemineu, fără să mai opună rezisenţă, fără să se mai uite împrejur, fără să mai numere minutele, hipnotizată de muzică şi de lumina învăluitoare.

Deşi nu comandase nimic, se trezi că un băiat îmbrăcat în negru îi aduce la masă un coktail Pina Colada şi ei i se păru natural să procedeze aşa. Învârtind uşor umbreluţa colorată, Elena sorbi gâlgâind din pahar. Băutura împrăştia o căldură plăcută în tot trupul, era dulce şi parfumată, aşa cum îi plăcea ei. Dar *El*, el întârzia să apară, aşa că Elena se hotărî să profite de puţinul timp rămas şi să se mai ducă o dată la budă. Îşi marcă din nou teritoriul, lăsând o urmă groasă şi gelatinoasă de gloss pe pahar, apoi se ridică, îşi luă poşetuţa şi se îndreptă spre toaletă.

Spre deosebire de buda de la scârbici, asta era încălzită, o budă micuţă şi intimă, atât de confortabilă că ar fi putut adormi. Bucile i se lipiseră tandru de colac şi parcă nu-i mai venea să se ridice; se auzea chiar muzica, venind de departe. Trase apa şi constată cu plăcere că aici se simţea un miros exotic, de kiwi şi mango. Se mai aranjă apoi un pic la oglindă, adăugând un strat verde de fard pe ochi şi unul de luciu de buze. Toaleta era altfel decât văzuse ea de obicei prin cluburi şi baruri; părea, mai curând, una de budoar, cu lămpi laterale, aplicate pe pereţi, revărsând o lumină caldă, diafană. Elena se privi îndelung într-o singură oglindă ovală, încadrată de o ramă din lemn parfumat, cu reflexii roşiatice. Când ieşi din toaletă, i se tăiară picioarele. Nu mai intrase nimeni în bar, cu excepţia... *Lui.*

Acum nu mai avea cale de întoarcere, aşa că Elena se îndreptă tremurând spre masa de lângă şemineu. Ochii albaştri adânci, cu stranii reflexii violacee, o sfredeliră, iar Elena trebui să se ţină de masă ca să nu cadă. El trase scaunul uşor ca s-o ajute să se aşeze. Elena nu zicea încă nimic, nu putea nici măcar să-i înfrunte privirea. Lăsase capul în jos şi se cufundase în tăcere. Deodată, izbucni într-un râs sonor, dezlănţuit, aproape isteric.

– Ei, care va să zică tu eşti bărbatul misterios, reuşi ea să spună printre hohote de râs; mâinile îi zvâcneau prin aer ca aripile păsării Colibri. Încă nu-mi vine să cred că am venit la întâlnirea asta!

Păr negru ca abanosul, cu câteva şuviţe rebele pe frunte, neîmblânzite de gel; ochi albaştri închis; umeri şi bicepşi de macho man care musai merge la sală; mâini puternice, dar lungi şi fine, cu un ghiul pe degetul mic al

mâinii stângi; o cămaşă neagră, descheiată la gât, lăsând să se vadă un medalion greu de aur cu litera „L” şi pantaloni tot negri din piele, Elena era pur şi simplu fascinată şi nu înţelegea prin ce minune ajunsese un astfel de bărbat să aibă vreo legătură cu ea.

– De ce nu? Doar ţi-ai dorit dintotdeauna să mă întâlneşti, spuse el cu o voce gravă, profundă, dar, în acelaşi timp, caldă şi protectoare. Aşa cum mi-am dorit şi eu să te întâlnesc pe tine, continuă el. Şi, ca de fiecare dată când doreşti ceva intens, ştii tu, visele se împlinesc: prinţesele ies din cartea de poveşti şi coboară în stradă, printre noi; evadează singure din turnul lor vechi şi prăfuit şi aleg viaţa; aleg aventura, libertatea, dragostea. Şi nu e fericire mai mare decât să găseşti o prinţesă. Hm, poate doar să ai întâlnire cu ea, şopti el, trăgându-şi scaunul mai aproape de Elena şi privind-o în ochi.

Degetele lui lungi mângîiau paharul de gin Gordon’s. Elena îşi feri privirea, apucă paharul cu cocktail şi sorbi zgomotos, lăsându-şi ca de obicei amprenta lipicioasă.

– Unde ai mai văzut tu, prinţese? şarjă Elena.

– Chiar aici, lângă mine, una face să pălească flăcările şemineului, să pară fad parfumul exotic al cocktail-urilor, să sune blues-ul ca o biată şi searbădă îngânare a vocii ei, zise el, strângând paharul cu gin.

Oricât de mult îi plăcea să i se facă la nesfârşit declaraţii, Elena găsi de cuvinţă să-l întrerupă, mai curând dintr-un reflex profesional:

– Cât dai pe SMS-uri? întrebă brusc, Elena.

– Ce nevoie să mai am de SMS-uri? Ţie îţi pot transmite gândurile mele telepatic, atât de intensă e

dragostea pe care o provoci încât poate răzbate oriunde, încercă el, destul de uimit, o variantă de răspuns.

– Da, te-am întrebat cât dai pe SMS-uri lunar, pentru că văd că ai dexteritate. Eşti „versace” la vrăjeală. Cei mai mulţi, care se pricep să vorbească femeilor, exersează. Scriu o grămadă de mesaje, de poveşti, de declaraţii... Ai training.

– Vai, spuse el, dar nu e nevoie de niciun antrenament, simpla ta prezenţă mă inspiră. E muzica divină care face cuvintele să danseze. Eu doar le indic nişte gesturi şi mişcări. Eu sunt un simplu coregraf, zâmbi, trecându-şi degetele răsfirate prin păr.

Elenei îi plăcea atât de mult să-l audă vorbind şi făcându-i declaraţii, că trecu o grămadă de timp până să ajungă să afle cum de dăduse de ea şi cine era el. Se părea că era o cunoştinţă de-a lui Adi, colegul ei, şi că o văzuse prima oară într-o poză de grup, făcută la birou. De atunci, spunea el, nu-şi mai luase ochii şi gândul de la ea. Îl întrebase pe Adi de ea, de fiecare dată când avusese ocazia. Se pregătise îndelung ca să aranjeze ceva pentru a se întâlni şi, acum, era cel mai fericit din lume. A, ce făcea? Avea o mică afacere, nu vroia să spună foarte multe despre ea, de-abia o demarase şi era destul de superstiţios. Era „Leu” (imaginaţi-vă cât de mare trebuie să fie dragostea unui „Leu” pentru a-şi înfrâna mândria şi a îngenunchia în faţa unei femei), avea 28 de ani, se acomoda cu orice fel de muzică, dar prefera latino sau slow-uri, mergea prin cluburi când şi când, în timpul liber, se mai ducea şi pe la film, teatru sau concerte, ieşea foarte rar în oraş cu prietenii şi îşi dorea cel mai mult să cineze sâmbăta cu o fată frumoasă la restaurant şi-apoi... se subînţelege...

Orele treceau şi Elena le pierduse socoteala. Tot Lucian păru să ţină mai bine evidenţa. Deşi îi jură că i se sfâşia inima în apropierea despărţirii, totuşi, cu gândul la ziua de mâine (de lucru, pentru amândoi – doar era duminică, ce-i drept din perioada sărbătorilor de iarnă, da' ce să-i faci, aşa e în servicii!), el se gândi să nu abuzeze şi-i chemă un taxi. Elena nu prea vroia să se întoarcă acasă, dar nici nu i-ar fi plăcut să facă impresie proastă, aşa că nu zise nimic şi se conformă, fără să delibereze mult, lăsându-se pe mâna lui şi visând deja, cu ochii deschişi, la următoarea întâlnire.

Îndreptându-se spre taxi, Elena alunecă pe polei. Lucian o ajută să se ridice. Atingerea mâinilor lui i se păru electrizantă, fulgere îi străbăteau trupul, tunete răsunau în urechi, acoperind vuietul nopţii; pământul trepida, totul se învârtea cu ea. Elena se lipi de Lucian şi, cu ochii închişi, îi căută buzele. Le găsi exact aşa cum şi le imaginase: arzătoare, pline de pasiune. Limbile li se încolăceau. Strângând-o la piept, el îi supse buza de sus de parcă i-ar fi absorbit întreaga fiinţă. Elena i se abandonă cu totul, cuprinsă de vrajă...

Claxonul taxiului o smulse însă din îmbrăţişarea lui. Fără să-şi dea prea bine seama ce făcea, încă plutind în extaz printre lotuşi şi flăcări în noapte, Elena se urcă în maşină. „Strada Melodramei, nr. 8”, comandă Lucian taximetristului, punându-i câteva bancnote în mână, dar Elena nu mai avea putere să se mai minuneze de unde ştia el adresa. Taxiul demară în trombă, iar Lucian, lipit de zidul rece, îşi înnodă fularul la gât şi apoi îşi şterse de pe buze amprenta rozé, gelatinoasă pe care i-o lăsase, invariabil, Elena, în efortul ei de a-şi lua în stăpânire

teritoriul. „Era inevitabil!”, îşi zise el, privind taxiul cum dispare în zare.

Acasă, între timp, obosit s-o mai aştepte pe Elena cu şampanie şi cu masa plină de lumânări, Doru adormise în cele din urmă, în fumul greu şi ameţitor, uitându-se la televizor la telenovela ei preferată, enervându-se că i se păreau toţi scoşi pe bandă, întrebându-se a mia oară ce găseau femeile interesant la aşa ceva, concluzionând că probabil le plăceau tipii ăia macho şi/sau că vroiau să semene cu tipele. Dar văzându-l pe Jose Armando, i se părea şi Elena mai aproape şi aşteptarea mai uşor de îndurat. Când se ajunse la difuzarea în reluare a telenovelei de după-amiază, întreruptă doar, sporadic, de promouri erotice încă şi mai plictisitoare, Doru moţăia deja pe canapea, îmbrăcat, cu degetele înţepenite pe telecomandă.

III

Elena şi Lucian continuară să se întâlnească aproape seară de seară, făcând mereu lucruri neobişnuite şi, după cum spunea ea, „extrem de incitante sau chiar excitante”. Ieşiră să patineze noaptea pe lacul Cişmigiu; merseră la concertul lui Pepe în Piaţa Revoluţiei, mâncară „Muşchi Dracula” la restaurant din aceeaşi farfurie, jucară la Bingo şi chiar la cazino şi câştigară la tombolă premiul cel mare – o minunată sanie cu zurgălăi pe care încă n-apucaseră s-o testeze (vroiau acum să facă un „tur retro” al Bucureştiului) – şi câte şi mai câte. Elena era cel puţin la fel de entuziastă ca la început. Lucian, în schimb, părea uşor obosit: aştepta cu înfrigurare momentul când Elena avea să i se ofere pe

deplin. Între timp, Doru adormea tot mai des cu ochii la telenovele. Învăţase toate personajele (şi poveştile paralele) şi se mai distra, din când în când, prevăzând în detaliu ce se va întâmpla în episodul următor.

La „scârbici”, Elena nu se mai arăta la fel de preocupată de muncă şi de menţinerea, chiar depăşirea standardelor. Îşi făcea treaba mai mult din inerţie, cu gândul mereu în altă parte, ceea ce trezise unele apostrofări relativ blânde, dar ferme, din partea noului team-leader de la Activări, neobositul Cristi. Ridicând ochii din vraful lui de dosare şi din „jde miile” de mail-uri primite pe Internet, privind-o peste ochelarii lui subţiri, cu rame argintii, Cristi încerca s-o mobilizeze, să-i retrezească entuziasmul pentru performanţă.

Într-o zi, ieşind în pauza mică afară, pe terasă, la ţigară, Elena văzu că bricheta nu mai mergea, îi sărise piatra. Cineva se oferi să-i dea un foc. Uitându-se mai bine la persoana care-i sărise în ajutor, Elena înlemni. Nu, nu putea fi adevărat. Lucian, aici, la firmă!?! Inima îi bătea să-i spargă pieptul, cu atât mai mult cu cât conştientiza riscurile deconspirării relaţiei lor.

– Văd că eşti cam tăcută azi, prinţesa mea cu ochi mai verzi decât logoul Connex, zise, zâmbind, Lucian. Uite-mă şi pe mine aici! Asta ar trebui să îţi dea încredere, nu să te sperie. M-am băgat şi eu la Prospectare. Ştiu destul de multe şi cred că pot fi util. O să ne vedem mai des.

Fâstâcită, Elena îngăimă repede ceva despre terminarea pauzei mici, aruncă pe jos, la întâmplare, ţigara proaspăt aprinsă şi se retrase împleticindu-se. Lucian îşi zise a mia oară că femeile sunt imposibile şi imprevizibile, dar nu reuşi să se consoleze. Ofticat de

fază, se duse la budă, să se elibereze măcar fizic, dacă psihic nu putea. Ura buda asta albă-scânteietoare, hiper-igienizată, lipsită de orice personalitate – budă tipică de companie multinaţională: doar prosoape de hârtie, săpun lichid, oglinzi fără vreo crăpătură şi o lumină fluorescentă, orbitoare, insuportabilă. Totul strălucitor şi perisabil, dacă se poate de unică folosinţă Intră la WC şi remarcă din nou, cu dezgust, lipsa oricărui grafitti, a oricărui semn distinctiv. În plus, mirosea greţos a mere proaspete când trăgeai apa. Nu, de data asta nu va trage apa, îi venea pur şi simplu să borască numai la gândul parfumului înecăcios izvorât instantaneu din recipientele alea mici, colorate, ataşate de WC. Unde ar mai fi putut inhala mirosul adevărat, sănătos de căcat şi de băşină? Nu, nu va trage apa, ar fi mai interesant să blocheze scurgerea sau şi mai bine să pună o bombă la budă, acum sau poate în pauza mare la prânz ori mai curând la viitoarea şedinţă...

– Ai putea să te porţi civilizat, măcar când sunt eu aici, îi întrerupse cineva fanteziile lui Lucian.

Acesta ieşi încruntat de la WC, închise uşa, dar nu trase apa. Apoi chipul i se schimonosi şi mai tare. La oglindă, îşi aranja cravata nimeni altul decât neobositul Cristi.

– La urma urmei, ce cauţi aici? Ce faci la Connex? întrebă Cristi cu o voce pătrunzătoare, aşezându-şi ochelarii argintii pe nas.

Uşa de la intrarea în toaletă se trânti brusc, singură. Părea că nimeni n-ar mai fi putut să pătrundă acolo.

– Ştii că deviza mea e că se poate întotdeauna şi mai rău?! Doar aşa regresăm cu adevărat. În felul nostru,

amândoi suntem obsedaţi de standarde, rânji Lucian, trecându-şi mâna prin părul negru, geluit.

– Hai, lasă vrăjeala! Cu mine nu-ţi merge. Nu sunt o fătucă îmbibată, ca un burete, de telenovele. Ce cauţi aici? spuse tare Cristi.

– Sunt la Prospectare. Nu sunt în subordinea ta. N-am nici o tangenţă cu tine. Doar dacă ai de gând să-ţi depăşeşti atribuţiile, ceea ce nu ar fi tocmai fair-play.

– Lasă, nu sunt ca tine. Hm... la Prospectare... Şi ce mai prospectezi tu acum? Seducerea unei puştoaice naive? În Iugoslavia şi în Afaganistan ai cam dat-o-n bară. Am auzit c-ai fost retrogradat şi că ţi-ai pierdut licenţa internaţională. Acum văd că ai o amărâtă de afacere pe plan local, cu fătuca asta. Poate aşa îţi recapeţi licenţa, măcar pentru cartierul Pantelimon, râse Cristi.

Lucian bătea tactul nervos, pe marginea chivetei. Unghiile i se lungiseră ciudat de mult şi deveniseră ascuţite şi violet-albăstrii.

– Eşti un ticălos, dacă-ţi poţi bate joc la modul ăsta de avatarurile unui biet profesionist, se plânse Lucian. Faţa i se făcea tot mai străvezie, brăzdată de vinişoare albastre, iar cearcănele i se adânceau. E drept, n-am fost eu cel mai tare, continuă el, dar secolul trecut am avut chiar o perioadă bună. La Piteşti sau la Sighet n-am avut succes? În Africa de Sud n-am făcut treabă bună? Chiar şi la Tien An Men a mai ieşit câte ceva. Bineînţeles, mai sunt şi greşeli, sunt şi perioade mai proaste. Dar chiar să nu ţi se recunoască meritele, să conteze doar ce faci acum, în prezent? Mai ştie cineva că tu ai contribuit la eradicarea ciumei sau că ai iniţiat Crucea Roşie? De ce mai facem CV-uri dacă nu interesează pe nimeni decât cel mult ce-a fost ieri sau,

poate, azi-dimineaţă? S-au molipsit şi ai noştri de la americanii voştri. Toată lumea se aliniază. Poate, ca să folosesc o frază celebră dintr-un film, „acesta e începutul unei frumoase prietenii” între noi... Ce zici, o să colaborăm într-o zi? Ce te-ntreb, de fapt, uite, suntem deja colegi!

– Hai, hai, lasă sofismele şi nu mai poza în victimă, zise Cristi – care se făcea tot mai alb şi strălucitor, încât Lucian îşi duse mâinile la ochi. Nu cred că ai dreptul să faci pe victima. Chiar dacă m-ai înduioşa şi te-aş lăsa să plângi pe umărul meu, ştii bine că ar fi un gest de empatie, dar nu de solidaritate; părţile rămân, în fond, ireconciliabile. Iar, în ce mă priveşte, eu nu ţin deloc să fiu respectat pentru ce am făcut în trecut, ideologia noastră spune că faptele bune trebuie să fie realizate mereu şi cu discreţie, chiar în anonimat. Dacă m-ar tenta recunoaşterea, ar însemna că am căzut în ispită.

– Dar ce-n mă-sa cauţi tu aici?! se isteriză Lucian. Ce-i cu toate aerele astea de şef şi de Mr. Capability? Cum poţi spune că nu vrei să te remarci?

– Caut modalităţile cele mai potrivite pentru a-mi efectua lucrarea, nimic mai mult, orice vanitate m-ar abate din drum, zise Cristi.

– Cred că eşti mai vanitos decât noi toţi. Eu unul am renunţat la problemele internaţionale şi m-am dedicat oamenilor. *Tu* te-ai rupt de oameni. Vezi, avem strategii diferite. Noi am părăsit instituţiile şi sistemele politice şi ne-am îndreptat spre oameni. Voi vă abstractizaţi, vă ascundeţi în funcţii, iar noi, profitând de retragerea voastră, ne concretizăm, ne apropiem tot mai mult de oameni, le distragem atenţia de la politică, de la

organizaţii şi de la problemele de interes general, le arătăm viaţa, aventura şi-i îndemnăm să le trăiască la maxim.

– Eu sunt alături de oameni. Lucrez cu ei şi îi coordonez. Ce e mai bun în viaţa lor se petrece aici sau în alte locaţii similare, nu în baruri, pe străzi sau la televizor. Cultura organizaţională este sursă de virtute şi echilibru interior. Activitatea mea de aici se răsfrânge asupra multor oameni care au o şansă să descopere performanţa, capacitatea de autodepăşire, spiritul de echipă şi atâtea altele.

– Îi creşti în spiritul societăţii de consum, faci jocul companiilor multinaţionale.

– Nu fac jocul nimănui, fac ceea ce cred că e just acum pe Pământ.

– Nici nu-ţi pasă de Elena. Ţi se rupe. Ai fost îngerul ei păzitor, dar acum te doare în cur de ea. Nu te interesează decât compania. Ai abandonat-o pe gagică în ghearele mele. Nici nu am cu cine să mă lupt sau poate-mi face Doru vreo concurenţă?

– Cum vrei să ne luptăm: în săbii să ne duelăm, în citate sau să facem un concurs de tipul: câte mail-uri poţi procesa în 3 secunde? N-ai nici o şansă! Oricum, la talentul tău de a o da în bară în ultimul timp, nici nu ai nevoie de concurenţă. Cred că poţi să începi să te pregăteşti sufleteşte pentru sarcini gen: împrăştiat ţânţari în scara blocului sau plasat caca de căţel pe treptele de la intrare! Sau crezi că e prea solicitant?!

– Indiferenţa ta e ucigătoare. În ultimul secol ai fost înger păzitor, ai fost chiar îngerul ei păzitor, da, al ei, al Elenei, dacă nu mai ţii minte cum o cheamă, şi acum...

– Sunt înger de firmă, spuse solemn Cristi şi două aripi mari, albe, strălucitoare ţâşniră din sacou, ridicându-se până în tavan.

Lucian făcu o grimasă ca şi cum ar fi fost gata să vomite. Ochii lui albaştri închis se transformară în două flăcări roşii.

– Iar eu sunt diavolul ei păzitor, râse el. Şi promit că mă voi ocupa de ea până când îmi va încredinţa sufletul.

Lucian se privi în oglindă, irişii roşii îi ardeau.

– Am coarnele lipite şi unse cu gel, dar sunt încă acolo. Pantalonii ăştia strâmţi îmi strivesc coaiele şi coada şi ochii nu-mi mai sunt la fel de roşii ca înainte. Poate doar de la vizionat, ore în şir la training, tot soiul de drăcovenii pe monitor... Da, drăcovenii, dar nu ale noastre, ci ale voastre, ale îngeraşilor resuscitaţi cu Sec de Murfatlar şi cu aripioarele lipite cu Poxipol... Altfel, mă piş (dar nu la buda asta, să mă intoxic cu mirosul ăsta împuţit de mere verzi!)... mă piş pe piaţa liberă şi pe democraţie! Sunt un diavol prăpădit, recunosc, dar viu! Tu eşti un înger jalnic, rupt de viaţă, cu nasul în calculator! Ai cravată şi ochelari, aripile tale sunt îndesate în sacou, iar aureola ta nici nu se mai vede în lumina asta orbitoare şi rece de la budă. Eşti şters şi mi-e scârbă de tine!

Cristi îşi îndreptă aripile. Aureola îi sticlea, într-adevăr, timid, în lumina fluorescentă, intensă. Îşi şterse ochelarii şi îşi aranjă cravata.

– Poate că sunt un înger de companie şters, aproape insignifiant. Ţi-am spus că nu urmăresc să ies în evidenţă, asta nu corespunde principiilor mele. A avea o bună personalitate şi a fi util celorlalţi nu înseamnă a

recurge la gesturi şi la o înfăţişare extravagante. Eu chiar pariez pe discreţie şi pe refuzul autodezvăluirii. Nu vreau vulgaritate. Dar tu, preocupat cum eşti să te transformi într-o caricatură şi să-i faci şi pe alţii aşa, nu poţi să vezi nuanţele, ci doar tuşele groase, nu remarci mobilitatea şi flexibilitatea, ci stereotipurile cvasi-îngheţate. Poate şi eu îţi par un personaj grotesc aici la serviciu, dar, să nu uităm, dincolo de toate astea, de sacou şi cravată, de ochelari şi laptop, eu am aripi!

Discuţia ar fi continuat la nesfârşit dacă femeia de serviciu n-ar fi bubuit cu disperare la uşa budei pentru a schimba sulul de prosoape de hârtie. Se uitară deodată la ceas şi-şi zâmbiră aproape prieteneşte. Cristi îşi strânse aripile şi le îndesă la loc în sacou, apăsă apoi câteva taste pe laptop şi aureola i se stinse. Ochii lui Lucian redeveniră albaştri intens (cu ajutorul a două lentile de contact cosmetice), iar coarnele îi dispărură sub un nou strat de gel. La ieşirea din budă, cei doi remarcară câtă lume se strânsese la coadă la budă. Puhoiul se revărsă o dată cu femeia de serviciu. Seara, când Elena ieşi, întâmpinată de Doru, prietenul ei îngrijorat de întârzierile repetate, îl văzu şi pe şeful ei, Cristi, părăsind clădirea, urmat de Lucian. Felul cum se salutară ei cu Elena, lui Doru i se păru ciudat, marcat deopotrivă de o anume concurenţă şi complicitate.

IV

Cu mâna încleştată pe laptop, Cristi intră în vârful picioarelor în sala luminată, din care răzbătea, de pe hol, un murmur vag, ca o incantaţie.

– Bună seara, vă rog să mă scuzaţi c-am întârziat, îngână el.

Un domn în vârstă, în sacou crem, pe care toţi ceilalţi păreau a-l privi cu respect, dădu din cap aprobator, fără să-şi ridice ochii. Ceilalţi domni, tot la sacou, profitară de clipa de răgaz oferită de intrarea lui Cristi pentru a încerca să-şi pună gândurile în ordine, pentru a mai arunca o privire pe laptop sau pe mobil sau, pur şi simplu, pentru a-şi aranja cravata.

– Hei, daţi şi voi lumina mai tare! Prea orbecăim. Şi daţi aerul condiţionat la o temperatură mai scăzută, ne trec toate apele! Parcă am fi în infern, or să ni se topească aripile, şi-aşa ne sufocăm în costum, spuse grav, fără a lăsa impresia că se plânge, ci doar că lansează o recomandare, domnul în sacou crem, de care păreau să asculte toţi.

Brusc, lumina deveni orbitoare şi o briză de aer răcoros invadă încăperea. Câţiva îşi duseră mâinile la ochi, iar alţii tremurară, scuturaţi de un fior, poate şi din cauza ultimelor mail-uri primite. Dincolo de variaţiile termice, de sorginte mai mult sau mai puţin emoţională, la „Cazino Lido”, atmosfera era, oricum, luxoasă: o sală privată enormă, de marmură albă, strălucitoare, cu candelabre de cristal. Aşezaţi pe jilţuri albe, matlasate, un grup compact de domni în costume de culori deschise, cu laptopuri, se strânsese în jurul ruletei. Pe masă se vedeau doar sticle de apă plată Evian. Dealerul şi inspectorul stăteau încremeniţi ca nişte statui, fără să schiţeze cel mai mic gest.

Domnul în vârstă în sacou crem, cu început de chelie şi cu ochelari, dădu din nou din cap, întorcându-se spre dealer şi ridicând uşor din sprâncene. „Place your

bets, please! Place your bets, thank you very much!" anunţă dealerul foarte serios, sec, fără nici o urmă de entuziasm. Roata se învârti şi pariurile începură să curgă. Unul dintre domni făcu eforturi să-şi stăpânească un acces de tuse. Bila se învârtea ameţitor. Clienţii se avântaseră să parieze: unii cu gesturi rapide şi exacte, alţii oscilând şi plimbând de colo-colo, bezmetic, jetoanele, iar alţii rămânând dezorientaţi cu mâna întinsă în aer, ca o aripă rănită.

Pe masă, ca şi pe roată, în locul numerelor câştigătoare erau trecute... firme! Coca-Cola, McDonald's, Microsoft, Xerox, Mobifon... 37 de firme, una şi una. Uneori, numele unei firme dispărea şi apărea înscrisă cu litere argintii, alta, cu litere strălucitoare. Dacă se făcea între timp o fuziune (deşi puţin probabil în timpul unui singur spin, totuşi posibil şi atestat de realitate), se mai elibera un loc pe masă şi o nouă firmă putea deveni obiectul mizei. Chipurile colorate se revărsau de-a valma pe masă, concentrându-se totuşi în anumite zone. „No more bets, thank you! No more bets, thank you very much!", anunţă dealerul, cu aceeaşi faţă impenetrabilă, deci cu un aer de obiectivitate. Cristi nu apucase nici să-şi aşeze jetoanele pe masă, darămite să parieze. Se simţea un pic stingherit că trebuia să aştepte runda următoare ca să demonstreze şi el ceva activitate.

Bila se mişca incredibil de lent, nehotărându-se încă să aterizeze pe firma norocoasă. „No more bets, thank you!", zise dealerul, întinzând mâinile să-i oprească pe pariori. Câţiva tresăriră: bila căzu pe Pepsi, dar, apoi, sări din firmă în firmă încă vreo două secunde lungi, parcă nesfârşite. Un domn tânăr, subţire şi cu părul rar şi tras la faţă îşi duse mâinile la frunte, dar le coborî

imediat, stingherit. În cele din urmă, bila se decise şi alese: „Coca-Cola goes”, zise sobru dealerul. Nimeni nu ţipă, nimeni nu plânse sau se extazia. Doar domnul cel tânăr care pariase pe Pepsi avu un spasm. Cel în sacou crem îl privi pe sub sprâncene, zâmbind uşor condescendent, dar înţelegător. Oricum, majoritatea nu pierduseră mare lucru, iar mulţi erau chiar mulţumiţi: făcuseră alegerea optimă. Unii plasaseră stuckuri întregi de jetoane pe Coca-Cola, iar acum îşi trăseseră scaunele mai aproape de masă, îşi lungiseră gâturile şi nasurile împodobite, în general, de ochelari de firmă şi se uitau la masă cu un zâmbet aproape imperceptibil, uşor asimetric (orientat spre dreapta), în colţul gurii.

– După cum vedeţi, ca întotdeauna, justiţia absolută şi imparţială a hazardului a decis, spuse grav, pe un ton solemn, domnul în vârstă, în sacou crem. Nu am mers şi nu vom merge niciodată pe grupuri de interese. Nu există nici un trafic de influenţă. A, ştiu ce gândeşti, Laurenţiu, zise el, întorcându-se spre un domn care nu mai prinsese loc la masă şi care stătea acum în picioare. Firma ta nu figurează pe listă, dar se poate produce oricând o schimbare. În plus, ştii bine că poţi să pariezi. Şi, oricum, poate e bine, cu această ocazie, să vă reamintesc că firmele selecţionate pentru ruletă nu sunt alese la întâmplare sau după cum vor unii şi alţii, ci în funcţie de valoarea de piaţă a companiilor. Nici nu cred că mai trebuie să vă spun că topurile actualizate le găsiţi pe Internet, pe site-ul nostru. Vedeţi, totul este pur, imaculat, oferim egalitatea indiscutabilă a şanselor.

Începu deodată o dezbatere aprinsă privind modalităţile de promovare a produselor firmei câştigătoare, Coca-Cola. Domnul cel tânăr şi tras la faţă,

care pariase pe Pepsi, se ascunse cât putu de mult îndărătul laptopului. Pe lângă sticlele de apă Evian, apărură la masă şi din cele de Bonaqua, din care fiecare participant gustă zâmbitor. Domnul în vârstă, în sacou crem, prezida adunarea cu un aer grav şi responsabil; întreaga lui făptură iradia prestanţă şi autoritate.

Cineva propuse continuarea promovării intense a Coca-Cola Light, prezentând pe scurt unele strategii şi chiar tipuri de spoturi publicitare cu posibil impact. Altcineva veni cu ideea lansării în România a unui nou produs din gama Fanta, adresată în general tinerilor: „Fanta Verde”, cu aromă de mere verzi. Această propunere îi evocă însă lui Cristi toaleta de la firmă, invadată de prospeţimea merelor verzi: gândul la WC-uri îi dădea o oarecare senzaţie de jenă, dar optimismul îi reveni repede: „înainte să existe îngeri de companie, puţea ca dracu’ la budă”, îşi zise el, cu un nou zâmbet discret şi asimetric (orientat spre dreapta) în colţul gurii.

Alţii se referiră la campanii pe Internet, deplânseră dezinteresul pentru acestea în România contemporană şi se arătară dornici să stimuleze cu orice preţ dezvoltarea unei asemenea abordări. Un domn cu o figură cvasi-exotică, cu ochi negri-migdalaţi şi cu părul destul de zburlit şi de închis la culoare (pentru adunarea de faţă, cel puţin), anticipând cumva venirea verii, vorbi despre lansarea noului Cappy – Kiwi şi lămâie, dar altcineva îi făcu semn să nu se grăbească.

Se propuse şi o campanie ingenioasă pentru Sprite, iar clipurile publicitare sugerate treziră mare interes: într-un posibil spot, un tânăr ordonat şi civilizat, cu părinţi hipioţi „jegoşi”, bea Sprite, la fel ca un rocker lăţos şi neglijent, camarad de-al lui, cu părinţi mic-

burghezi. O asemenea abordare are, bineînţeles, o latură socializantă pentru tineret, oricine (dintre adolescenţi, în special) poate bea Sprite, statusul economic şi social-cultural nu contează, ci, cel mult independenaţa faţă de părinţi şi camaraderia, aşa că ceilalţi agreeară imediat varianta expusă.

După discuţia pe tema Sprite, altcineva invocă apropiata lansare „Big Brother" în România şi sublinie importanţa asocierii Coca-Cola acestui eveniment mediatic. Numele de „Big Brother" era cât pe ce să genereze o dispută aprinsă, dar „şeful" ridică mâna şi vorbi scurt şi clar, închizând orice discuţie:

– E o rampă de lansare pentru vedete, o sursă de modele, o şcoală a vieţii şi a auto-cunoaşterii pentru tineret! Doar nu vreţi să neglijăm tineretul?!

Ceilalţi dădură din cap, aprobator. Se alese chiar, în mare, o variantă de clip pentru Coca-Cola, adaptată pentru „Big Brother". Urma să se meargă pe acordarea unui interes sporit puterii femeilor (chestia cu „Girl power" şi „Women empowerment"), pe valorizarea spiritului ludic şi, bineînţeles, a vieţii că doar e dar de la Dumnezeu... La evocarea divinităţii, toată lumea, cu pioşenie, îşi ridică ochii din laptop, iar zeci de braţe se ridicară în aer, închinându-se frenetic.

Se stabili, în principiu, conţinutul clipului: unui tânăr i se cere de către vocea „Big Brother" să se smulgă de pe canapea, din faţa televizorului şi să aducă o Cola din frigider în dormitor; bărbatul se conformează, dar are surpriza să constate că ordinul venise de la prietena lui, din dormitor, care se folosise de înregistrarea vocii „Big Brother" pentru a bea o Cola la pat şi a-l chema pe iubit în cameră, alături de ea. În felul ăsta, aprecia adunarea,

nu doar că se urmărea eliminarea efectelor nocive ale consumului excesiv de televiziune (printre altele, bărbatul fiind obligat să se elibereze din „tele-sedentarismul de canapea”), dar se promova şi interesul pentru consolidarea legăturilor de cuplu, trăite în intimitate, în dormitorul fără televizor, iar autoritatea femeii era reconsiderată. Câţiva feminişti aproape că se extaziară: zâmbetul acela asimetric, înclinat spre stânga de această dată, se contură în colţul gurii ceva mai evident, de data asta.

Picolii aduseră, din nou, baxuri de Bonaqua pe care le descărcară rapid. Din când în când, din cauza dioxidului de carbon, mai râgâia cineva, nebăgat în seamă de ceilalţi. Lui Cristi i se făcuse somn şi-i venea să caşte: şi-ar fi dorit un Red Bull, mai ales că i se cam storciseră aripile în sacou. Dar, cum rezistenţa îngerilor este proverbială, dădu pe gât paharul de Bonaqua, rugându-se în gând să nu-i vină să râgâie, şi nu mai comentă nimic. Ascultă alte şi alte discuţii privind produsele Coca-Cola. El nu se arătase până atunci prea activ în şedinţă. Simţea totuşi nevoia de a zice ceva, dar nu despre Coca-Cola sau despre alte companii multinaţionale, ci despre o persoană în carne şi oase, mai exact, deşi îi era ruşine să recunoască, despre Elena.

– Mă scuzaţi că intervin, începu Cristi timid, cu voce tremurătoare, dar trebuie să vă spun ceva ce am pe inimă. Noi tot vorbim aici de branduri şi de companii, dar uităm tocmai oamenii care se află acolo, oamenii obişnuiţi care au nevoie de ajutor. Eu cunosc o asemenea persoană. Am... am fost îngerul ei păzitor. Acum ea e pe cale să aibă un... diavol păzitor.

Toată lumea se întoarse spre Cristi stupefiată. Doar câţiva, mai sensibili, îşi afundară feţele în laptop. Cristi simţi privirile străpungându-l şi se prinse cu braţele de scaun, strângând puternic mânerele. Îşi repetă în gând că cel puţin o să se descarce.

– Este vorba de Elena, o angajată la Mobifon, nu o persoană atât de neajutorată, clarifică cu un aer uşor plictisit domnul în vârstă în costum crem.

– Este o persoană mai vulnerabilă decât pare, insistă Cristi.

– Eforturile nostre se concentrează în direcţia pieţei globale, trebuie să evităm orice bulversare, nu ne putem permite să irosim timpul. Doar avem de asigurat ordinea şi stabilitatea, ştiu că sună enervant şi stereotipic, dar aşa este.

– Înţeleg şi sunt cu totul de acord, altfel nu m-aş fi numărat printre voi. Dar nu putem să ne rezumăm la instituţii! În ele sunt oameni, zise Cristi, cu glas întretăiat.

– Crezi că privim instituţiile ca pe nişte forme abstracte, crezi că încercăm să le raţionalizăm şi să le reificăm? Bineînţeles, dragul meu, că integrăm dimensiunea umană, sub toate aspectele ei! Toate evoluţiile pozitive ale pieţei şi dezvoltarea instituţională se răsfrâng în viaţa cotidiană a milioane de angajaţi din întreaga lume. Calitatea vieţii de muncă (în paralel cu cea a loisirului) a crescut în ultimul timp.

– Elena are nevoie de ajutor. Acum!

Cristi se opri stânjenit, neştiind ce să mai spună, speriat de limbajul lui purificat de jargon şi de tonul tranşant pe care nu şi-l recunoştea (decât, cel mult, în

abordarea unor mici probleme administrative). Înghiţi în sec şi se înfipse şi mai bine în scaun.

– Elena va face faţă provocărilor, zise senin preşedintele adunării. Nici Lucian nu mai este atât de puternic, pe cât vrea să pară. Este evident! Diavolii nu mai pot face un rău considerabil din moment ce noi controlăm întreaga societate de consum şi toate mijloacele de divertisment. Cu ce-ar mai putea să-i ispitească pe oameni? Mai curând, eu cred că tu ai nevoie de ajutor, aripilor tale nu le prea prieşte costumul.

Cristi îşi duse mâinile la frunte, acoperindu-şi o clipă ochii. Îi venea să dispară. Poate că şefu' avea dreptate şi el ajunsese să-şi facă griji în mod absurd, neglijând adevăratele probleme.

– Îmi cer scuze, zise încet. Şi îngerii au îndoieli. Trebuia să vă vorbesc. E aici, într-un fel, şi o dramă personală...

– Nu mai căuta scuze, îl întrerupse brusc preşedintele şedinţei. Experienţele personale le poţi folosi ca sursă de cunoştinţe şi învăţăminte, dar nu ca pretext pentru a-ţi camufla o greşeală sau pentru a te autovictimiza.

Cristi făcu eforturi să nu-şi muşte buzele şi lăsă capul în laptop. Nu-şi dorea decât ca dealerul să dea un nou spin. Spre marele lui noroc, şeful anunţă pauză, iar în încăpere năvăli un grup de picoli cu tăvi argintii, strălucitoare pe care tronau, puse la gheaţă, sticle multe de vin „Rai de Murfatlar", singurul care putea alina greul vieţii de înger, cum adevărat grăia povestea din reclame. După cura de Bonaqua, toată lumea se grăbi să-şi umple paharele. Cristi profită de îmbulzeală pentru a se retrage discret. Se opri la budă, în faţa oglinzii – nu-i venea să

creadă cât era de îmbujorat şi asta nu se potrivea deloc cu life-style-ul sobru de înger. Iar ruşinea pe care o resimţea nu făcea decât să i se coloreze obrajii şi mai tare. Capul îl durea, urechile îi vâjâiau, costumul îl ardea, simţea nevoia să-şi elibereze aripile. Un alt înger se strecură la toaletă, ţinându-se cu mâinile de burtă.

– Dacă ar fi existat atunci „Rai de Murfatlar”, să-mi aline şi mie viaţa de înger păzitor de Elene de Dâmboviţa, n-aş mai fi ajuns înger de companie! îi zise Cristi confratelui.

Un zâmbet suspect de simetric îi apăru pe buze, făcându-l pe colegul său să tresară.

V

Pus pe gânduri de întârzierile repetate ale Elenei din ultimele trei săptămâni, Doru se hotărî să se transforme într-un mic detectiv şi să urmărească firul luuung şi încâlcit al drumurilor ei nocturne. Nu avea el firul Ariadnei ca să se descurce în labirint, dar era înzestrat cu răbdare şi meticulozitate; în plus, făcea eforturi să se autoconvingă că putea să înfrunte un macho de Minotaur autohton. Într-o seară o aşteptă pe Elena să iasă de la serviciu, ascuns printre maşinile parcate la intrarea în firmă. Avu noroc că nu fu reperat de nici unul dintre bodyguarzi, iar Elena, de asemenea, nu îl observă, ci îşi continuă drumul nestingherită. „Sunt imposibil de remarcat”, îşi zise el, mai în glumă, mai în serios, încercând să-şi valorizeze pozitiv propria insignifianţă.

Doru o urmări pe prietena lui în acea seară, întâi pe jos, iar apoi cu ajutorul unui şofer de taxi. Cu toate că-i lăsa un gust oarecum amar, nu-i venea să creadă cât de

palpitantă putea fi o astfel de urmărire şi cum îi creştea adrenalina, făcându-l să se simtă „mai bărbat”. Taxiul tot derapa pe polei şi nu depăşea 40 la oră. Departe de filmele holywoodiene... Dar şi dacă ar fi urmărit-o pe Elena dintr-o căruţă, tot ar fi simţit gustul aventurii.

Când coborî din taxi, văzu încă lucruri şi mai bizare: Elena îi sări în braţe unui tip solid, oacheş, lăţos şi geluit, îmbrăcat într-o geacă neagră (un macho man, cum anticipase el), iar acesta o sărută. Se gândi o clipă să intervină, să fie bărbat, să-i dea un pumn tipului sau, cel puţin, să-l ia la rost ca să nu se mai apropie în veci de prietena lui. Renunţă însă repede: nu se putea pune, fizic vorbind, cu macho man-ul, şi-apoi, Elena ar fi fost dezgustată de ieşirile lui şi l-ar fi respins definitiv. Era mai bine să acţioneze discret, dar cu fermitate.

La „Di Apollo”, în pasaj la Universitate, cei doi savurară o pizza „Diavollo”, în timp ce Doru tot plimba o revistă de IT încoace şi încolo, ridicându-şi, din când în când, ochii. Continuă urmărirea, de data asta într-un mod mai puţin plăcut: dârdâind două ore jumate la intrarea în „Planters”; însă, la un moment dat, i se păru că o vede pe Elena, printre florile de gheaţă de la geam, ciocnind, la bar cu macho man-ul, un pahar cu o licoare roşie, strălucitoare ca o flacără. Doru se frecă la ochi, nevenindu-i să creadă: când ciocniseră, florile de gheaţă de la geam se topiseră într-o clipă, iar sticla lucie era cât pe-aci să-l deconspire pe Doru. Acesta avu, dacă nu tocmai puterea, cel puţin inspiraţia să se retragă... şonticăind printre maşinile acoperite de gheaţă din parcare. „Ce dracu’ i-o da să bea?”, se îngrijoră un pic Doru, dar îşi zise apoi să nu intre în panică şi să n-o ia razna.

La ieşirea din „Planters”, macho man-ul palpa cu atâta interes fesele Elenei, încât Doru abia se abţinu să nu intervină. Se simţea, oricum, ridicol: îi crescuse un nas uriaş ca lui Pinocchio, din cauza unui ţurţure care i se ataşase acolo, în orele lungi de pândă printre maşini. Mai avu putere să meargă doar până la biliard, la „Efes”, dar nu mai îndrăzni să urce. Însă şi-l imagină în mod pervers pe macho man împungând cu tacul fundul bombat al Elenei.

La următoarea întâlnire, Doru asistă la un concert „Fuego” în Piaţa Universităţii. Nu mai plânsese niciodată ascultând muzică, dar aici simţi cum lacrimile i se scurgeau pe obraji, poate şi din cauza gerului sau a tipului care dansa lipit de Elena, strângând-o în braţe şi trăgând amândoi câte o duşcă dintr-o sticlă de tărie. Doru nu zise nici de data asta nimic, dar îşi jură ca data viitoare să intervină şi să pună la punct lucrurile cu macho man-ul.

A treia oară, Doru avu surpriza să constate că Elena se urcă într-o sanie cu zurgălăi pentru un tur nocturn al Bucureştiului. Era greu s-o urmărească, fără a fi văzut, atât pe jos, cât şi cu taxiul, aşa că, după o vreme de alergat aiurea după sanie, gâfâind, Doru se lăsă păgubaş. Ascultă clinchetul clopoţeilor şi tropotul cailor pierzându-se în noapte şi strânse din dinţi neputincios.

A doua zi, ieşind după-amiaza de la serviciu, Doru văzu o sanie, asemănătoare cu cea din noaptea trecută, printre maşini, în parcarea din spatele firmei. Ceva îl atrăgea spre ea, irezistibil, ca un magnet. Doru se îndreptă spre sanie, s-o studieze mai bine. Pe capră stătea un vizitiu cu păr lung negru, lucios, geluit, ţinând în mâini nişte frâie ţesute cu fir de aur. Pe degetul mic al

mâinii stângi avea un ghiul uriaş. Vizitiul îi făcu semn să se apropie. Caii tropăiau şi fremătau, scuturându-şi coamele negre stufoase şi muşcând zăbalele aurite. În ciuda temerilor şi suspiciunilor, Doru, fascinat, se trase mai aproape de vizitiu. „Urcă”, spuse acesta scurt, iar Doru îl urmă cuprins de vrajă, fără să spună un cuvânt. Avea să se plimbe cu o sanie cu zurgălăi, ziua, în plin Bucureşti! Şi poate avea să afle mai multe despre Elena şi tipul ei misterios... Sania plecă iute, într-un vârtej orbitor de zăpadă. Doru închise ochii, lăsându-se pradă aventurii. Clinchetul clopoţeilor acoperi zgomotul sâcâitor şi nedesluşit al Bucureştiului. Şi acum fiecare sunet se contura extrem de limpede, distinct, dezvăluindu-şi personalitatea.

Fără să-şi dea seama, Doru se pomeni că ajunge în faţa unei săli de fitness. Doi tipi musculoşi, gen Johnny Bravo, la intrare, îşi aranjau cu gesturi teatrale şuviţele vopsite blonde. Cu toate că încercă să se împotrivească, Doru se trezi împins în sală. Aerul cald dinăuntru aproape îl înăbuşi. O grămadă de macho men la vreo douăzeci şi ceva de ani se antrenau acolo la aparate. Un iz de transpiraţie plutea în aer. În faţă, la bicicletă, se afla însuşi tipul Elenei, îmbrăcat într-un trening bleumarin pe care scria Nike. Doru simţi că îi vine rău. În plus, îl ardea în ceafă răsuflarea fierbinte a tipilor şuviţaţi. Şi mai în faţă, se vedea un tip ceva mai în vârstă (la vreo patruzeci de ani), dar în plină formă, cu un trening roşu Adidas.

– Ce faci, băi, fraiere? i se adresă tipul mai în vârstă lui Lucian. Îţi luaşi trening turcesc marca Nike de la Obor, din piaţă? Vai de curu’ tău! Vezi că îţi căzu eticheta!

– Nu, stăpâne, se fâstâci Lucian... Da' să te concurez pe Împuţiciunea ta cu un trening original?...

– Băi, fraiere, ridică tonul bărbatul în trening roşu, în primul rând, eu nu sunt Împuţiciunea sa. Apoi, lasă textele de pă vremea lu' mamaie a ta, Baba Cloanţa, Muma Zmeilor, Gheonoaia sau cine pizda mă-sii era, că nu mai e cool! În al doilea rând, doar n-oi fi idiot să bag banu' în ţoale originale, tot ce am pe mine e contrafăcute, da' dă mână de meseriaş!

Lucian oftă şi lăsă capul în jos. Degeaba, nu mai e ca pe vremuri. Şefii ăştia de azi nu mai au pic de educaţie şi de stil, nu ştiu să vorbească, nu ştiu să se îmbrace, ăia de înainte măcar mai trăgeau cu ochiul în revistele cu îngeri şi mai prindeau una-alta.

– Băi, fraierilor, zise tare şi strident şeful în trening roşu, daţi drumu' la căldură, că ne-ngheţară coaiele! Cum să fii cool dacă nu eşti fierbinte?!

Deodată, şeful îl observă pe Doru, lipit de perete, aproape de intrarea în sală.

– Nă' seara! zise el, pe un ton de Garcea. Cum te intitulezi şi ce cauţi pe la noi?

Doru simţi că i se taie picioarele. Lucian îi veni „în ajutor".

– Stăpâne, ţi-am adus o jucărie, îl arătă el pe Doru. Este prietenul tipei pe care o s-o iau eu...

– Ce tot o freci cu fătuca aia, fraiere? îl întrerupse şeful şi toţi tipii din sală izbucniră în râs.

Dunga vineţie de pe fruntea lui Lucian tresăltă, îngroşându-se, dar el se abţinu să răspundă.

– Hei, ce facem cu bobocul? continuă şeful, arătând spre Doru. Îl facem bărbat?

Doru crezu că se învârteşte lumea cu el, ascultând valul de propuneri venite din sală. Dar şeful păru să nu asculte sugestiile din public şi hotărî:

– Pentru început, dezbrăcaţi-l şi daţi-i 200 de km la bandă!

Lui Doru îi era jenă să se dezbrace în faţa unor tipi care arătau atât de bine. Stătea ca împietrit, aruncând priviri îngrozite şefului şi evitând ochii sfredelitori ai lui Lucian. În hohotele de râs ale publicului, câţiva macho men îi scoaseră hainele, lăsându-l doar în chiloţi. Nu, nu îi era teamă de ei, nu se simţea nici umilit, îi era doar ruşine pentru felul în care arăta. Îl aşezară apoi la banda rulantă. Doru începu să alerge, gâfâind. Din când în când, unul dintre tipi îl ciupea de burtica destul de rotunjoară.

– Ce facem, şefu', cu îngerii ăştia de firmă? întrebă deodată unul dintre şuviţaţi. A împânzit toată lumea, s-a băgat peste tot. Peste tot îşi vâră aripioarele. E mai organizaţi. Şi oamenii... tot vrea să să angajeze. Nu vrea, ai dracu', să stea acasă, ci vrea să crape muncind...

– Mă copii, zise deodată şeful cu o voce incredibil de caldă şi de afectuoasă, iar faţa i se destinse toată într-un rânjet, mă copii, mă, ia nu vă mai căcaţi pă voi, că nu-i aşa rău! Chiar dacă să angajează, asta nu înseamnă că şi vrea să muncească! Voi oricum trebe să le găsiţi alte ocupaţii: să slăbească, să să menţină, să joace la Loto şi la Bingo, să să plângă de salariu şi să-şi înjure şefii, să ciordească şi să dea şpagă, ce-n mă-sa, ştiţi voi! În primul rând, trebe să fie nemulţimiţi, tot timpul nemulţumiţi: dă cum arată, dă noroc, dă bani, dă sănătate. Unde e omu' nemulţumit, e loc şi pentru unu' dintre noi!

Toţi tipii macho din sală aplaudară frenetic. Se vedea chiar că şeful se îmbujorase, treningul roşu nu

reuşea să-i ascundă roşeaţa din obraji. Doar Lucian, deşi aplaudase şi el, încruntase puţin sprâncenele, iar colţul gurii coborâse uşor, aproape imperceptibil în partea stângă; totul i se părea acum un circ ieftin şi grosolan. Doru nu se oprise încă din alergat, deşi abia se mai ţinea pe picioare şi avea impresia că o să se înece în propria transpiraţie.

– Bagă şi o manea! răcni şeful, pocnind din degete şi urcându-se pe o bicicletă. Pentru sufleţelul meu!... Şi pentru toate sufleţelele noastre! Băi, fraierilor, zise de data asta şeful pe un ton mai grav, să vă iesplic, asta e diferenţa dintre noi şi ei: pă noi ne interesează sufletul, bre! Şi facem totul cu suflet!

Vali Vijelie cu „Aş da zile de la mine”, dat la maximum, se făcu auzit în întreaga sală, dintr-o combină uriaşă, cu super-boxe, pornită de cei doi şuviţaţi. Cerceii din urechi, din nas şi din buric zăngăneau puternic, degetele pocneau, şoldurile se unduiau, pectoralii lucraţi la aparate tresăltau. „Nici n-a început bine şedinţa, că au şi dat-o pe manele. Ar trebui să mă car de-aici!”, mormăi Lucian.

VI

Doru se trezi aruncat, doar în chiloţi, în zăpadă, în faţa blocului. Cu chiu, cu vai, se târî până în apartament şi căzu lat pe covor. Totul se învârtea, lumina se scurgea în valuri mari, izbindu-l în faţă, pereţii parcă se lichefiaseră, covorul sârmos şi fierbinte îi intra în carne. Dar, deodată, ceva parcă îl săltă de pe jos şi Doru se simţi proiectat în văzduh. Zbură, o vreme, undeva, foarte sus, deasupra Bucureştiului, încercând o senzaţie

nemaiîntâlnită de libertate. Luminile reclamelor, ale firmelor şi ale apartamentelor străluceau în noapte ca marcasitele unei broşe de argint. Apoi, brusc, fără să ştie de ce, Doru începu să coboare vertiginos, cu toate eforturile sale caraghioase de rămâne la înălţime. Degeaba ţipa şi dădea din mâini şi din picioare. Se prăbuşi şi pământul se deschise, înghiţindu-l, într-un canal. Pentru o clipă, imaginea i se tăie.

Când îşi reveni, şocul fu încă şi mai puternic. Se afla într-o sală întunecată, în care domnea o căldură înnăbuşitoare. Aerul era irespirabil. Degeaba încerca să facă vreo mişcare, pentru că era legat fedeleş: braţele deschise îi fuseseră prinse cu nişte lanţuri grele în peretele negru, crăpat. Bucăţi din zid se prăvăleau din când în când peste el, câte una îi strivea pleoapele sau îi lăsa un gust aspru şi nisipos în gură. Picioarele, şi ele, erau legate cu lanţuri. De ce se afla acolo, într-o asemenea situaţie, nu ştia. Poate trebuia să accepte totul ca pe un argument „irefutabil”, vorba „Paraziţilor”, despre existenţa lui, camuflat într-unul din jocurile, aparent, atât de absurde ale vieţii. Dacă se afla acolo, probabil că făcuse ceva deosebit. Poate viaţa lui avea să i se dezvăluie în toată splendoarea ei, întotdeauna cumva presimţită dincolo de insignifianţa sa cotidiană. Trase adânc în piept aerul fierbinte şi înecăcios. În fond, nu era chiar aşa de rău: era cam ca în biroul lui vara, când nu funcţiona instalaţia de aer condiţionat. Simţi cum creşte în el un sentiment de mândrie virilă care-l făcea să-şi îndrepte umerii, să scoată pieptul înainte, să arunce priviri aprige à la Mel Gibson în „Braveheart”, să strângă din dinţi şi să înfrunte totul fără să crâcnească.

Apariţia unui bărbat solid, geluit, cu un lanţ greu de aur zăngănind pe pieptul păros, ţinând două torţe în mâini, zdruncină însă bruma de încredere în sine care se trezise în el. Doru tresări. Văzu şi o măsuţă ciudată pe care se aflau tot soiul de obiecte contondente, printre care un set de cuţite cu prăsele îmbrăcate în piele, care scăpărau în întuneric. Deşi simţea că îi vine ameţeala, Doru încercă să-şi facă un pic de curaj: „Dacă tipu' ăsta vrea să-mi facă ceva, măcar cinci minute să mă ţin tare, să fac caterincă. O să-i zic că sunt de acord să facem un târg: Elenei i-ar plăcea foarte mult colecţia asta de cuţite la bucătărie, poate ne înţelegem cumva", îşi zise el. Cu torţele în mâini, tipul se apropia ameninţător de el. Doru avu senzaţia pentru o clipă că tot sângele i se scurge din trup, o plăcută amorţeală îl cuprinde şi el nu mai trebuie să se gândească la sine, mai ales la corpul său. Trebuie să se abandoneze, întru totul, fără regrete şi fără nicio speranţă. Tipul cu torţele era tot mai aproape, iar acum, cu toate gândurile sale, Doru tremura puternic. Trebuia totuşi să încerce să vorbească cu tipul, poate s-ar fi lămurit. De fapt, nici asta nu prea avea sens: lanţul greu de la gât îi zornăia atât de tare că ar fi acoperit glasul oricui. N-o să-l audă nici măcar când o să urle. Dar asta nu-l consola. Măcar de ar rezista cinci minute... Ar fi clipa lui de glorie. Dacă ar avea un ceas să cronometreze. Da, uite, deşi îl dezbrăcaseră, mai avea un ceas la mână. Cinci minute.

Tipul nu-l întrebă nimic. Veni lent spre el şi-l arse cu torţele la subraţ. Carnea lui sfârîia, dar Doru reuşi să-şi reprime ţipetele. Se simţi, pentru o clipă, puternic şi uită de numărătoare. Crezu chiar că îi aruncă tipului privirea aia cruntă şi sălbatică à la Mel Gibson în

„Braveheart”, pe care o exersase mai devreme. Parcă întreaga furie a lumii se adunase în el, în ochii lui scăpărători. „Dacă m-ar vedea cineva acum, ar şti că am învins”, îşi zise Doru, cu lacrimi de durere şi fericire în ochi. Câţiva aurolaci trecură impasibili printre flăcări, pe lângă el, trăgând din pungă şi se trântiră pe jos câţiva paşi mai încolo, fără să-l bage în seamă. Tipul nu acordă nimănui nicio atenţie şi continuă să-l tortureze pe Doru nestingherit.

Lui Doru i se făcu apoi milă de el însuşi, nu înţelegea de ce i se întâmplă tocmai lui toate astea... Momentul de duioşie faţă de sine, când îşi conştientizase victoria, se transformase în milă şi risca să ruineze atitudinea virilă de mai înainte. Dar acum nu mai conta, minutele (poate totuşi secundele) de glorie trecuseră şi de-aici încolo trebuia să se retragă treptat într-un con de umbră, în întunericul absolut. Îl durea, însă, al dracului de tare şi, pentru început, avea să se dedea, din plin, desfrâului ţipetelor.

Tipul păru a se plictisi curând de jocul cu torţele, dacă se putea citi aşa ceva pe o faţă încremenită ca a lui. Îl dezlegă pe Doru şi acesta se prăbuşi pe pământul incandescent. Tânjea cel puţin după un leşin care avea să-i oprească durerea. Bruma de luciditate pe care o mai avea îl supăra, nu-l lăsa să se abandoneze întunericului.

Tipul puse torţele deoparte, se duse la măsuţă şi alese cuţitul cel mai mare, cu prăsele din piele neagră, cu lama tăioasă şi scânteietoare. Doru îşi dorea acum să se termine totul, să se ducă în locul acela unde s-ar fi cufundat, pentru totdeauna, într-un ocean de linişte netulburată. Spera ca tipul să ia cuţitul şi să i-l înfigă în inimă sau în jugulară. Dar nu se petrecu aşa. Deşi fără

entuziasm, tipul luă cuţitul şi începu să-l taie pe Doru încetul cu încetul. Doru urlă, implorându-l pe tip şi zvârcolindu-se.

Sângele ţâşnise în valuri. „Poate că tocmai astea sunt valurile oceanului”, îşi spuse Doru. Ar fi vrut totuşi să se întâmple o minune şi să se trezească din coşmar. Durerea şi spaima îl copleşiseră. Era, oricum, mai bine, să nu mai opună rezistenţă şi să accepte valurile oceanului de sânge, să le lase să-l acopere uşor, cu blândeţe. Închise ochii. Aproape că le auzea murmurul. Un tunel îngust, cafeniu întunecat i se deschidea, parcă, în faţă.

Mirosea a ars şi pe jos putea vedea câte ceva: un deget, o mână, un picior, un testicul... toate ale lui. Îi era rău, nu o putea lua pe-acolo. Dar de departe veneau chemarea şi murmurul valurilor. Dacă va face un efort, va reuşi să străbată tunelul: acesta se lumina parcă tot mai tare, devenise maroniu-gălbui, părea că se deschide în capăt. Trebuia s-o ia într-acolo. Sângele aproape că-l acoperise pe Doru. Da, avea să o ia prin tunel, pereţii vibrau amintind de vuietul valurilor şi se făceau tot mai transparenţi şi mai strălucitori, ca pelicula unui film. Imaginile se învălmăşeau, pereţii curgeau, iar lumina irumpea.

– Eşti un imbecil, se auzi deodată o voce ca un tunet.

Doru făcu o sforţare să se uite în locul de unde venea vocea. Cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, sânge şi sudoare, întrezări un alt tip... în costum, cu laptop, acolo, în canal! Tipul cel solid care-l tortura pe Doru se opri o clipă, lăsându-l într-un lac de sânge, şi, ridicând cuţitul

ameninţător, se îndreptă spre străinul în costum ce apăruse subit în canal.

– Ai primit vreun mail despre ce fac eu aici? întrebă rânjind călăul lui Doru, iar ochii i se făcură deodată roşii, sticloşi.

– Lasă-l în pace! Ai să-l omori! zise autoritar bărbatul în costum, bătând tactul cu degetele pe laptop. Nu-şi putea ascunde, însă, tremuratul. Era încins la faţă, părea că se sufocă, aşa că îşi scoase sacoul, lăsând să i se vadă două aripi albe uriaşe.

– Nicio pagubă! De ăsta n-are nici dracu' nevoie, spuse relaxat tipul cel oacheş.

Cuvintele îl sfâşiară pe Doru mai puternic decât o mie de cuţite. Trebuia să fugă, să scape de acolo cu orice preţ. Poate, dacă ar încerca, şi-ar mai găsi drumul prin tunel. Încercă să se concentreze. Se rugă să vină valurile şi să-l ducă la liman. Parcă le auzea murmurul îndepărat. Şi parcă se distingea tunelul gălbui, şerpuitor. Se va târî până la sfârşit, spre lumină, spre ieşirea cea îngustă prin care va trece dincolo... Lumina creştea. Capătul tunelului se vedea acum bine, se puteau zări chiar nişte pete maroniu-roşcate întinzându-se şi muşcând din lumină. Într-o clipă, poarta se topi ca pelicula unui film, arzând la final de spectacol.

VII

Se sfârşise filmul pentru Doru şi asta nu doar în vis, ce să-i faci, nu doar „viaţa bate filmul”, uneori şi moartea o face. Ce se întâmplase exact? Greu de spus. Lucian proiectase în acea seară ultima întâlnire cu Elena, întâlnirea magică la el acasă, unde avea să-i ia, în sfârşit,

sufletul şi să-şi îndeplinească misiunea. Elena acceptase şi totul părea perfect.

Plictisindu-se să împrăştie prin toată casa lumânări parfumate cu aromă de scorţişoară şi pernuţe în formă de inimioară roz, Lucian se hotărâse să-şi facă de lucru. Nu atât din teamă sau ostilitate, cât din plictiseală, se apucase să-i întindă o cursă rivalului său, Doru. Apoi, din clipa în care îl văzuse pe Doru, prizonier în sania cu zurgălăi, îi venise cheful de joacă şi îl dusese pe Doru la sala de fitness. Tot stresul, toată oboseala păreau să dispară pe drumul spre sală, distracţia era garantată, iar Lucian se simţea din nou în formă.

Când îl zărise apoi pe Doru transpirat, în chiloţi, alergând la bandă, imaginaţia lui Lucian se aprinse brusc şi acesta se pregătise să propună noi jocuri, mult mai incitante. Din nefericire, confraţii şi şeful nu doar erau lipsiţi de orice rafinament, dar şi absolut intratabili şi needucabili şi, totodată, mari amatori de distracţii monotone, aşa că Lucian trebui să se limiteze să-l urmărească pe Doru, alergând la bandă; pe confraţi, hlizindu-se şi trăgându-se de cercelul din nas; iar pe şef, descojind seminţe cu vârful ascuţit al cozii pe ritmurile lui Vali Vijelie şi Adi de la Vâlcea!

Când simţi că nu mai suportă, Lucian profită de un moment de neatenţie al şefului şi al confraţilor (şeful dădea dedicaţii subordonaţilor pe CD-uri piratate) şi îl trase pe Doru, aşa în chiloţi cum era, de pe bandă, târându-l afară din sală. Lucian îşi scutură pletele de coji de seminţe (din păcate, lipite bine în părul geluit) şi inspiră adânc aerul rece de afară, de parcă mai înainte s-ar fi sufocat. Se gândi să profite puţin de Doru, asta până la ora întâlnirii cu Elena. Îl urcă pe Doru în sanie şi îl

duse acasă, gândindu-se la început să se distreze puţin în apartamentul lui Doru. Apoi, mai mult din nostalgie profesională decât de grija vecinilor, Lucian se hotărî să caute un loc mai retras şi mai întunecos.

Cât timp Lucian îşi făcea de lucru cu Doru în canal, Elena termină serviciul, se boi repede la budă şi alergă la Lucian, un pic nemulţumită că a lălăit-o atâta şi hotărâtă să o pună în seara asta cu macho man-ul. La Lucian acasă, Elena însă nu găsi pe nimeni şi se îngrijoră foarte tare, gândindu-se că Lucian suspină acum în mâinile altei tipe.

Între timp, apăru Cristi şi se luptă cu Lucian, învingându-l în cele din urmă, dar prea târziu, căci Doru, fie datorită unei pneumonii, fie datorită leziunilor provocate de cuţit, reuşise deja să intre în tunelul cu luminiţă la capăt. Se poate spune că toţi trei fuseseră ghinionişti: Lucian pierduse întâlnirea cu Elena, nu-i mai luase sufletul şi dead-line-ul expira; Cristi fusese agitat toată ziua la serviciu, nu răspunsese la mail-uri, deşi fusese avertizat şi, mai rău decât orice şi absolut incalificabil, fugise de la şedinţa săptămânală de la „Lido”, chiar de sub nasul şefului şi fără să facă niciun pariu. Mai mult, alergase prin tot Bucureştiul să dea de Elena (în timp ce ea se boia şi se fâţâia la budă!), dar îl găsise în schimb pe Doru şi, cu toate că-l învinsese pe Lucian, Doru murise. Acum, Cristi arăta palid şi răvăşit, iar o aripă îi atârna ruptă şi însângerată, cât despre Doru, ce să mai spunem...

Consecinţele neglijenţelor fură dramatice şi neiertătoare pentru protagonişti. Lucian, după ce eşuase lamentabil încă o dată, îşi pierdu licenţa şi i se luă nemurirea, ba, mai mult, ca să se înveţe minte, simplu

muritor cum era acum, fu obligat să se angajeze om de serviciu şi să cureţe WC-urile cu parfum de mere verzi, aşa că se ţinea într-una de nas şi lăsa permanent impresia că e gata să borască.

Cristi schimbă aripioarele îndesate în costum pe corniţe şlefuite şi geluite şi se reîntoarse la Elena în calitate de „diavol păzitor” în locul lui Lucian. Din cauza gelului, făcuse mătreaţă şi nu mai putea scăpa de ea; era, totuşi, mulţumit că se află mai aproape de oameni şi ceva mai departe de şefi. Oricum, încerca să se ţină la distanţă de sala de fitness. În principiu, rămăsese acelaşi inadaptat, fie el diavol fie înger.

Mai bine o nimerise Doru: după ce murise, cum fusese cuminte şi cum se eliberase un post de înger, Doru fu invitat să devină „înger de firmă” în locul lui Cristi. Nu avea experienţă, aşa că fu nevoit să se înscrie la o serie de traininguri de dimineaţa până seara, totuşi, făcea progrese şi se gândea din ce în ce mai puţin la Elena, la femei, la oameni...

Elena crezu că Lucian o înşelase şi-şi întinse tot fardul verde pe faţă de durere. Dar durerea ei se dublă când ajunse acasă şi nu îl mai găsi pe Doru. Şi chiar se triplă când văzu la televizor că s-a găsit un trup în canal şi când se trezi, mai apoi, cu poliţia la uşă. Îi era teamă să n-o acuze pe ea de ceva. Dar nu se întâmplă nimic şi zilele trecură. Dezamăgită de bărbaţi o dată pentru totdeauna, Elena îşi cumpără batiste de hârtie, un vibrator, floricele şi nu mai schimbă canalul de pe Acasă TV.

2003

FIINDCĂ IARNA NU-I CA VARA...
LA SCÂRBICI ATMOSFERA E INCINSĂ

Mergeam somnambulic cu ochii cusuţi grosolan cu cifre...

28 octombrie 2009

La scârbici atmosfera e încinsă, deşi e toamnă, ba chiar au început primele semne ale iernii… Cum creierul şefiţului e foarte încins, gata să explodeze, biroul său arată mai îngheţat şi mai sinistru decât camera Stăpânilor Cântecelor când, bătrâni şi obosiţi, deschideau iarna ferestrele larg, se dezbrăcau şi aşteptau să-i acopere zăpada. Aerul condiţionat e dat la minimum. Mâinile învineţite mi-au înţepenit pe dosarul cu fermierii. Uşa scârţâie şi geamurile vibrează. Vântul şuieră atât de înfiorator încât uraganul Katrina, Andrew, cel care a luat casa lui Dorothy în "Vrăjitorul din Oz" şi viscolul din ţara lui Yeti ar fi cuprinse de gelozie. Îmi tot sterg mecanic ochii inroşiti, din care curg lacrimi şiroaie. Nu, şefiţule, nu e nevoie să închizi aerul condiţionat, poate aşa te gândeşti şi tu măcar o secundă cât mă preocupă soarta proiectelor!

Azi a venit Andreea după acte, iar câteva foste colege de la DP (Procesare Date) şi Field (Colectare Date) nu au salutat-o. A ţinut firma în spate timp de doi ani, şi-a futut zile şi nopţi şi weekenduri şi sărbatori, atunci ele i-au făcut viaţa amară, iar acum se fac că n-o vad. Sau poate sunt prea ocupate. Se uită la ea ca la un "Mr. Cellophane"

din Chicago, fără s-o observe: ar putea trece prin ea fără să clipească măcar.

Tot azi s-a completat seria neagră a accidentelor de muncă. Dacă vineri a leşinat o fată de la Introducere Date (probabil de căldură şi oboseală), oamenii de la Field nu doar că au ţinut pasul, dar au şi reuşit să întreacă performanţa celor de la Introducere Date: vineri a leşinat Elena, sâmbăta seara – în timp ce infigea a 63-a ţigară în turnul Burj Dubai din ceaşca de cafea – a leşinat Ioana, şefa de la Field, iar luni a leşinat Cosmin, înainte să apuce să-mi trimită raportul de field cu situaţia interviurilor din teren. Salvarea a stat mai tot timpul în parcarea firmei. Ne gândeam chiar noi, colegii, să punem mână de la mână şi să plătim o Salvare să stea permanent la intrare.

Cosmin a leşinat azi înainte să-mi trimită raportul de field. Azi, la prânz, în jurul orei 13.00, l-am injurat şi timp de 10 minute mi-am dorit să fi murit, dar să-mi fi dat raportul înainte. La ora 14.00 mi se făcuse deja ruşine – «ce faci, fată, ce e cu tine, te-ai transformat într-un zombie?» M-am felicitat, totuşi, pentru că m-am abţinut să fac presiuni pentru a obţine documentul URGENT de la el sau de la şefa lui.

Gradul de dezumanizare se poate calcula foarte usor în funcţie de durata intervalului în care îţi doreşti să fi murit colegul, numai să-ţi fi dat documentul solicitat înainte: dacă durează mai mult de 5 minute, trebuie să iei măsuri; dacă treci de 1 oră, gândeşte-te la asta măcar pe drumul spre casă, când vii cu metroul şi, când ajungi acasă, trage-te singur(ă) de urechi în oglindă; dacă durează mai mult de 3 ore, ai mare noroc – ai stofă de şef, cine ştie, poate vei fi, în curând, promovat.

Am ieşit câteva minute în pauză să cumpăr covrigi şi am realizat prima dată, după mai bine de o lună jumate, că nu am respirat încă aerul toamnei, nu m-am îmbibat cu culorile ei ca un copil ce pictează nu cu mâna, ci cu întreg corpul şi încă nu m-am tăvălit în covorul de frunze îngălbenite. Mergeam pe stradă învăluită într-un nimb, într-o strălucire nemaivăzută, ca şi cum mi-ar fi crescut aripi uriaşe de aur şi un păr unduitor de Cosânzeană; mergeam aşa şi, totuşi, nu observam nimic: mergeam în gol, în întuneric, orbită de urgenţa imediatului. Mergeam înainte, cu ochii cusuţi grosolan cu cifre, cu un echilibru impecabil de somnambul.

***

5 noiembrie 2009

Ce ţi-e şi cu nemţii ăştia când se apucă să facă perfecţionări ale aplicaţiilor pentru studiile telefonice! După ce că, de la început, interviurile mergeau greu, după o saptămână de "perfecţionări" continue şi meticuloase cum numai nemţii ştiu să facă, au reuşit să le blocheze de tot! Speranţa mea e că modelul german se va aplica şi la scara întregii ţări prin virtualul premier Klaus Johannis!

Totuşi e bine că nemţii măcar înteleg ceva, după primele 15-20 de explicaţii: chiar dacă problema îi depăşeşte, ei par a fi conştienţi, ceea ce nu e puţin lucru, doar avem nevoie de empatie, fie şi în absenţa soluţiilor! Franţujii, în schimb, par să nu fie capabili să înţeleagă o problemă, nici după ce le-ai explicat-o a o mie una oară, dar nu ar recunoaşte nici să-i pici cu ceară: o să-ţi dea

zece mii de variante de soluţionare şi nici una dintre ele nu o să se potrivească, dar te vor pune să le încerci pe toate... bine că le place existenţialismul şi să experimenteze la nesfârşit! Singura consolare e că îşi mai cer, din când în când, scuze... doar se stie că sunt manieraţi!

***

12 noiembrie 2009

Şefiţul ne iubeşte… ne iubeşte atât de mult încât ne-a dat o mărire şi ne-a spus doar atât, aşa, discret: "E criză, mii de firme dau falimemt, toate firmele care mai ramân fac disponibilizări şi/sau reduc din salarii, numai noi am acordat măriri anu' ăsta pentru că noi ţinem cu adevărat la oamenii noştri şi investim în ei, indiferent ce s-ar intampla; încercăm să le creăm condiţii optime şi să-i motivam, am făcut eforturi supraumane pentru oamenii noştri etc. etc." I-am zis şefiţului că totuşi n-am simţit lipsa activităţii anu' ăsta ca la firmele alea care au dat faliment sau au probleme serioase. N-a zis nimic, a dat doar aerul condiţionat mai la rece, că-l treceau toate apele.

Mă duc în pauza de prânz (adică pe la 4 jumate după-amiaza, că atunci am găsit o fereastră) să iau ceva de mâncare de la Matache… Trec pe langa firma noastră – un fel de vilă modernă, de sticlă verde, metalizată, cu 4 etaje, care contrastează cu decorul (sub)urban din jur: cocioabe de ţigani, ruine şi dărăpănături înfundate în gunoaie, unde se încumetă să se aventureze doar câinii

vagabonzi; şantiere împrejmuite cu benzi de plastic, care, în mod surprinzător, par mereu părăsite…

Trec pe lângă pirande imense şi soioase în papuci roz decoloraţi, pe lângă ţigani scheletici cu feţe vineţii si cu puradei în braţe sau, după caz, cu sticle de trascău. Mă avânt în vâltoarea pieţei agitate şi pestriţe de la Matache unde lumea traversează haotic, printre maşini care se răzbună claxonând continuu, unde mişună femei grase şi asudate, cu basma şi pantaloni trei sferturi parţial deşiraţi pe picioarele neepilate şi bărbaţi cu haine prăfuite, cu ochii dilataţi şi cu un echilibru întotdeauna instabil. Mirosul de gogoşi sleite se îmbină cu cel de usturoi şi de năduşeală….

Aici, singura clădire care pare să se detaşeze şi să se ridice deasupra zumzetului neîntrerupt şi a atmosferei gregare e un edificiu alb, vechi, în stil neo-clasic, de la marginea pieţei. Ca un templu antic grecesc, cu coloane ionice şi corintice, cu frontoane împodobite cu basoreliefuri, cu cariatide oarbe, şchioape sau decapitate, cu zidurile scorojite, cu uşile şi ferestrele sparte ca nişte găuri negre fără fund, el străluceşte straniu în lumina crepusculară. Inundate de lumina sidefată ca un curcubeu, găurile negre devin portaluri deschise spre alte lumi care mă cheamă, dar spre care mi-e teamă să privesc.

Bucureşti rănit… de atatea şantiere pe care lumea de azi nu le mai priveşte cu dispreţ, plictiseală sau melancolie ca înainte, în ultimii ani ai comunismului, ci cu invidie… Bucureşti rănit, sfârtecat de şantiere, cu cocioabe, blocuri comuniste, cenuşii, cu vile noi, impunătoare, dar parcă trase pe bandă din cartierele rezidenţiale, cu clădiri insolente de birouri de sticlă care

muşcă din vechi monumente istorice…. Mă dor rănile tale orbitoare!… Unde e frumuseţea ta de mic Paris? Au călcat-o buldozerele si Jeep-urile, s-a scufundat printre ruine ca o Atlantidă la care multi vor visa, dar pe care nu o vor mai gasi niciodată?...

***

52 noiembrie (de fapt 18, dar a fost o zi de 13 cvadruplu!)

Azi parcă a fost zi de „13 cvadruplu”, adică 52: m-am trezit că am de făcut de urgenţă un chestionar medical până la prânz, apoi altul până la ora 16.00, apoi că trebuie revizuit un raport de la capăt pentru că s-a schimbat persoana de contact şi nu mai cădem de acord nici măcar asupra conceptelor de bază şi target-urilor, apoi că trebuie să pornim nişte studii cu întârzieri şi să deblocăm altele împotmolite pe ici pe colo, în punctele esenţiale!... De-abia îmi stabilisem ordinea priorităţilor, că a trebuit să schimb totul şi să o iau de la capăt! Mi-am luat micul dejun pe la 9 fără un sfert – nu, nu pare ciudat, doar că era p.m., nu a.m! Şi-mi vine să mă trag singură de păr ca baronul Munchausen ca să ies din mlaştină, dar se pare că e prea târziu!...

Faptul că ar trebui să punem mână de la mână să plătim o Salvare să stea permanent la poarta noastră s-a confirmat azi. I s-a făcut rău şi lui Cristi, a făcut un fel de preinfarct, nu mai poate să-şi mişte deloc partea dreaptă şi are dureri de cap îngrozitoare... Şi tocmai discutasem amândoi despre speranţa de viaţă din multinaţionale (sub 30 ani) şi despre un caz concret (un tip de la Realitatea în

jur de 30 ani care a murit în timp ce-şi parca maşina, în urma unui stop cardiac) şi Cristi mă invidia că am depăşit speranţa de viaţă de 30 ani, în timp ce el abia a împlinit 25! Acum e la Spitalul Universitar, la Urgenţe, face tomografie şi RMN, iar toate fetele din echipa de la Cercetare au plecat val-vârtej la spital să-i facă o vizită. S-a simţit probabil jenat, dar sigur s-a bucurat că-i suntem alături: am văzut cum s-a luminat la faţă când ne-a văzut. Şi a fost cel mai invidiat bolnav din spital, cu întreg haremul după el!

***

22 noiembrie 2009 (primul tur al alegerilor prezidenţiale)

Iată că a venit şi ziua cea mare a exit-poll-ului pentru alegerile prezidenţiale din 2009 şi referendumul de restructurare a Parlamentului. Un adevărat maraton: de la 6 dimineaţa până la ora 22.00, foc continuu! Şi aici îţi poţi da seama cine are caracter sau nu, într-o astfel de situaţie dificilă: cine se poartă solidar şi empatic cu echipa, cine îşi depăşeşte oboseala şi starea de rău, cine are răbdare şi înţelegere, pe cine te bazezi, cine se abţine să urle, cine te poate încuraja.

Cea mai mare problemă a mea a fost dreptul meu de vot, ce părea foarte dificil de exercitat. Nu că aş fi considerat că vreunul din candidaţi merită un sacrificiu extraordinar, dar era o chestie de principiu, trebuia să pot să-mi manifest acest drept, indiferent de opţiunea mea! Şi cum era să fi ratat şansa de a vota singurul candidat pletos (ecologist şi activist pentru drepturile omului) de

până acum (merita şi el măcar un vot, că şi le număra pe degete)!

Dar a vota s-a dovedit a fi o aventură incredibilă! Am încercat întâi să merg să votez la fostul liceu, Sf. Sava, aflat cel mai aproape de "scârbici", sperând să mă accepte pe listele speciale. În plus, era o ocazie să revăd liceul pe care nu-l mai văzusem de 15 ani (deşi am făcut facultatea/masterul/doctoratul în zonă şi am lucrat întotdeauna în apropiere); nu reuşisem să-mi fac încă curaj să mă duc la el, mi-era teamă că emoţiile mă vor copleşi şi mi se vor tăia picioarele, ba chiar îmi voi pierde răsuflarea.

Nu ştiu cum am reuşit să ajung în secţia de votare, parcă nu mai vedeam nimic în jur, ochii mi se împăienjeniseră. Când am reuşit în sfârşit să văd ceva prin perdeaua pâlpâitoare de lacrimi (de frig, oboseală şi emoţie), am văzut câteva feţe pământii şi acre care m-au informat, după mai multe intervenţii derutante şi telefoane date la Biroul Electoral Central, că nu se putea vota la o secţie obişnuită ca cea de la liceu, ci doar la o secţie specială, la Gara de Nord. Mai era o variantă (cea a urnei mobile aduse la firma), dar pentru asta ne trebuia aprobare de la Biroul Electoral cu cel puţin o zi înainte. Ulterior, am aflat de la Biroul Electoral Central că această informaţie nu era validă, urna nu se putea aduce la firme, indiferent de numărul angajaţilor: până şi puşcăriaşii au dreptul să voteze, numai noi se pare că nu! Dar nu-i nimic, există o compensaţie în munca înşişi, doar ARBEIT MACH FREI, nu?

Aşa că mi-am luat inima în dinţi şi am plecat spre Gara de Nord, luând-o pe strada Theodor Aman, strada pe care veneam pe vremuri la liceu, strada primelor vise

şi fantezii ale adolescenţei, pe care nu mai călcasem de nu mai ştiu când, dar pe care o purtam în suflet atât de vie… Casele vechi îmbrăcate în iederă precum pomii de Crăciun uscaţi, aproape scuturaţi şi gata de ars pe foc, dar încă învăluiţi în beteală, amestec de strălucire şi decadenţă – cu porţi masive de fier forjat, dar cu frontoane neoclasice gălbui, scorojite şi cu pereţii prăbuşindu-se şi scurgându-se halucinant şi obscen, ca frunzele toamnei îmbrăţişate în vârtej…

Strada pe care trecea pe vremuri un tramvai prăfuit şi bezmetic ca un fluture de noapte, strada inundată de hibiscuşi şi gunoaie, cu blocul mic, alb la fereastra căruia (la etajul 2, spre stradă) nu apărea niciodată băiatul care îmi plăcea în liceu (şi asta făcea ca visul să continue), strada cu terase melancolice mângâiate de ultimele raze şi frunze ale toamnei…. Aş vrea să mi se prindă tocurile în pavaj, să-i simt atingerea deopotrivă îngheţată şi fierbinte, să nu mă mai desprind niciodată de aici, să mă transform într-o frunză care să o mângâie la apus de soare şi apoi să moară lipită de ea!

La Gară, coşmar: o coadă infernală la secţia de votare specială, parcă până în stradă: jde mii de oameni cu priviri rătăcite, cu feţe roşii, tumefiate sau ascuţite şi cenuşii, îmbrăcaţi în haine soioase, cu un miros înţepător, disperaţi de parcă acum ar fi evadat de la închisoare, îmbulzindu-se, împingându-se, călcându-se în picioare. Şi doar două cabine de vot! O organizare inteligentă, ca la români!... Că nu degeaba ne trebuie premier neamţ ca Johannis!

Mi-am luat lumea în cap şi m-am întors la scârbici, aşteptând o fereastră pentru a putea evada şi eu la vot, la mine, la secţia de votare de acasă. Când în sfârşit am

reuşit să ajung într-o juma de oră liberă la secţia “mea” (pe la 18.30), eram aşa de fericită că nu mi-a venit să cred: am strigat “Bună seara” cât am putut de tare (mai rău ca Garcea) şi am ţopăit de fericire, de s-a trezit toată comisia, care dormita, extenuată de aşa un maraton. Am fost “Supradyn-ul” lor. Nimeni nu înţelegea de ce eram aşa de fericită, cântam şi dansam cu ştampiluţa şi buletinele de vot. Când m-am întors la scârbici, parcă pluteam!

***

6 decembrie 2009 (turul doi al alegerilor prezidenţiale)

La turul doi, problema votului n-a mai fost chiar aşa dificilă, aveam deja experienţă. Am plecat la vot direct la mine în cartier, la o oră matinală (când nu era aglomerat la secţie şi nici nu aveam de făcut preluări de date prin telefon). Am fost a doua persoană care a votat de la numărul nostru de stradă (după o pensionară octogenară). ☺☺☺

Scuze pentru emoticon, mi se pare cel mai potrivit!

Chiar dacă singura parte din organism care nu mă durea era degetul mic de la piciorul stâng, am continuat ce aveam de făcut (încercând în paralel să finalizez un raport şi să urmăresc desfăşurarea alegerilor pe net). Erau atâtea echipe de operatori care stăteau de dimineaţă de la 6.00-7.00 afară, în frig, numărând continuu votanţii, selectându-i conform pasului, intervievându-i şi apoi comunicându-ne nouă datele, iar ei aveau nevoie de încurajare. Rezultatele depindeau de responsabilitatea şi solidaritatea noastră.

În acelaşi timp, pe net, pe site-urile ziarelor sau chiar pe site-urile Realităţii TV şi ale Antenei 3, apăreau tot soiul de informaţii neverificate, cică preluate informal din exit-poll-uri... „d'ale pieţei electorale", ca de pildă: „Ora 13.00: Un Moş Crăciun roşu se închiriază cu 52,3 lei, iar unul portocaliu cu 47,7 lei"; „ORA 15.00: Peştii de acvariu roşii costă cu 1-2 lei mai mult decât cei portocalii"; „Ora 17.00: O jucărie roşie costă cam 52 lei, una portocalie în jur de 48 lei"; „tomatele costă mai scump decât morcovii"; „pepenii de Dăbuleni se vând mai scump decât vinul de Murfatlar".

Pe la ora 14.00 mă sună o prietenă, Sorina. Nu prea aveam nici chef, nici glas să răspund (din cauza oboselii), dar pe la al şaselea apel mă înduioşez şi vorbesc cu ea.

– Bună! Ştii, azi ar fi trebuit să mă suni tu pentru că e ziua mea, dar acum, în fine, e ziua mea şi mi-aş dori foarte mult ca de ziua mea să câştige Băse. Dar sunt cam debusolată, am urmărit campania, toată lumea contra lui... Te rog, spune-mi, din datele voastre, e vreo speranţă, că-mi vine să mor, nu alta?!

Încerc să o calmez, îi explic că noi nu preluăm decât informaţii parţiale pe care nu le putem generaliza şi că, oricum, rezultatul datelor colectate până la ora 19.00 îl vom difuza diseară la ora 21.00, iar rezultatul final al exit-poll-ului (cuprinzând şi intervalul 19.00-21.00) chiar mai târziu. Însă nu merita să-şi facă atâtea griji, doar lupta e foarte strânsă, oricând balanţa poate înclina în favoarea lui Băse, trebuie să aibă răbdare să se anunţe rezultatele exit-poll-urilor, să ţină cont de marja de eroare şi să urmărească a doua zi rezultatele parţiale certe ale Biroului Electoral Central.

Am lăsat-o pe Sorina plângând şi agitându-se ca nu cumva să primească de ziua ei cadoul capcană, cutia Pandorei (vreau să spun victoria lui Geoană, nu e vorba de planeta Pandora din „Avatar”!) şi m-am întors la raportul în lucru, la preluarea de date şi la monitorizarea fructelor şi legumelor de diverse culori pe net.

Seara, la ora 21.00, când s-au anunţat rezultatele parţiale ale exit-poll-ului nostru (pe baza preluărilor de date de până la ora 19.00), am tresărit văzând candidaţii ajunsi la egalitate în sondajul nostru (deşi, în celelalte, conducea Geoană). Sorina suna între timp în disperare. Am informat-o pe Sorina pe la nouă jumate seara de rezultatele noastre şi am rugat-o să nu-şi piardă încă răbdarea şi speranţa şi să aştepte difuzarea ultimelor rezultate de la ora 23.00.

– Vai, îţi mulţumesc, a suspinat Sorina, voi sunteţi singura mea speranţă! O să stau nemişcată la „Naşu’”!

La ora 23.00, s-au difuzat la B1 TV, la „Naşu’”, rezultatele finale ale exit-poll-ului nostru şi abia atunci şefiţul (invitat la Radu Morau pentru a comenta rezultatele) a început – întâi mai timid, apoi ceva mai evident – să se relaxeze. Incredibil! În opoziţie cu celelalte 3 exit-poll-uri, Băse are 50.4% în sondajul nostru! O sun imediat pe Sorina care ştie deja (doar a stat înţepenită la „Naşu’”!).

– Nici nu ştii ce bucurie mi-aţi făcut, a fost cel mai frumos cadou de ziua mea, dacă nu eraţi voi, aş fi înnebunit! a spus Sorina, bocind de data asta de bucurie.

Îi mai spun să nu ia rezultatele drept sigure (având în vedere marja de eroare), dar să le considere destul de probabile, având în vedere trendul ascendent în urbanul mare pentru Băse seara şi, totodată, votul românilor din

străinătate. Oricum, o să ne lămurim mâine dimineaţă la numărătoarea BEC.

Rezultatele BEC au fost la numai 0.07% diferenţă faţă de noi (Băse cu 50.33%). A fost cel mai fericit moment din viaţa mea la institut şi, în pofida tuturor dificultăţilor şi a stresului prelungit, am fost mândră că lucrez aici.

ÎNGHESUIŢI DE TRANZIŢIE

Autobuzul 336.

La Rosetti, deşi e capătul, locurile sunt deja ocupate căci lumea se urcă cu câteva staţii mai înainte pentru a se asigura că are unde să stea jos. E cald şi în aer pluteşte un uşor iz de transpiraţie.

La Universitate deja se aglomerează. Lumea se înghesuie să se urce, împingând în toate părţile, cei mai „dotaţi” ajutându-se de sacoşe, poşeţele şi serviete pentru a-şi face loc. Căldura e deja înăbuşitoare, iar mirosul de transpiraţie tot mai puternic. O cucoană în vârstă, grasă, şiroind de transpiraţie, încearcă să-şi facă loc în mulţime în speranţa de a „degaja traficul”, dar mai mult încurcându-l. Ceilalţi se lipesc de bare şi de scaune ca să o lase să treacă, bombănind şi oftând aproape ostentativ. Dar cucoana pare să nu mai avanseze cu toate sacrificiile celorlalţi călători. Cucoana îşi cere scuze cu o voce în acelaşi timp ascuţită şi răguşită, plângăreaţă şi ameninţătoare: nu e ea de vină, asta-i situaţia. Ochelarii negri de plastic cu rame groase îi tot alunecă de pe nas în timp ce ea încearcă să-i ridice cu mişcări spasmodice. O trec toate apele. Ba mai mult, când se deplasează (sau, mai exact, lasă impresia că o face), toată lumea atinsă de ea face duş instantaneu, din cap până-n picioare.

La Cişmigiu, cucoana, foarte deranjată de condiţiile de transport în comun, se decide în gura mare să coboare pentru a lua un mult dorit 336 mai gol, aflat mai în spate, dar, bineînţeles, nu reuşeşte decât să provoace şi mai multă agitaţie, bombăneli şi oftaturi. Cucoana nu se lasă, se ambiţionează să coboare şi la

Kogălniceanu, pregătindu-se de data asta mai din timp, deşi lumea, extenuată de atâta efort, o atenţionează „binevoitoare” că poate vrea ea aşa, dar nu e nici un 336 în spate.

Cucoana oftează prelung şi de la Kogălniceanu încolo se resemnează să nu se mai chinuiască să coboare pentru un 336 la fel de accesibil ca „luminiţa din capătul tunelului”.

– Fără loc io nu pot să stau, domne’! se lamentează ea. Tinerii ăştia, de azi nu mai ştie bunele maniere! Parcă ei n-o să ajungă la vârsta mea! Da’ acum… Ce să mai, eşti boşorog, crapă dracu’!

Îndată începe o discuţie aprinsă între cucoana cea grasă şi alţi trei călători mai în vârstă, aşezaţi însă confortabil pe scaunele rezervate bătrânilor: un moş cu vocea hârâită şi cu ochi urduroşi, îmbrăcat într-un costum decolorat; o femeie – atât de fleşcăită încât aproape nu i se mai disting trăsăturile – într-o rochie grena cu buline şi o alta uscată, trasă la faţă, în haine cenuşii.

– E foarte obosiţi, ce să zic… spune femeia în haine cenuşii din scaunul său rezervat celor în vârstă. Cum să urcă, să şi repede la scaune, nu să uită la ăi bătrâni!…

Bătrâna în rochie grena dă din cap afirmativ.

– Păi dacă să hălălăieşte toată noaptea până-n zori, bagabonţii, pă străzi, pîn baruri şi pă la discoteci, cum să nu…, hârâie moşul cu ochii urduroşi. A doua zi pică, ce să facă? Zace! Las’ să facă treabă pentru ei tot ăi mai bătrâni!

– Înainte nu era aşa, se plânge cucoana cea grasă.

– Da’ acuma e libertate, e democraţie, zice moşul.

Bătrâna în rochie grena dă din nou din cap, cu o privire să zicem meditativă (greu de clarificat însă, pentru că nu i se prea disting trăsăturile).

– Dacă-l regret cumva pe Ceauşescu, e că era, domne', ordine, poţi să zici că nu-i aşa? Era linişte, ordine, era respect, nu-ţi dădea nimeni în cap, oftează cucoana cea grasă, în timp ce bătrâna în rochie grena dă într-una din cap.

– Păi nu-şi bagă acu' Iliescu unghia-n gât că l-a-mpuşcat pe Ceauşescu?! zice moşul. Cine l-a făcut pe el om? L-a crescut la sânul său, l-a făcut prim-secretar, că de, cine n-a fost în partid? Parcă ăsta, Constantinescu, n-a fost şi el, că toţi am fost!… Dumneata ai ars carnetul de partid? se întoarce el brusc spre cucoana cea grasă.

Aceasta rămâne oarecum dezorientată.

– Păi cum să-l arzi?! Eu îl păstrez şi-acu' la mine, pot să vi-l şi arăt! îşi întinde el mâna spre buzunarul de la piept.

– Era mai bine înainte, ce să mai, conchide cucoana cea grasă, poate încercând să treacă peste problema delicată cu carnetul de partid.

– Păi da, continuă moşul, acu' cu democraţia, nimic nu merge, toţi îşi face dă cap, nu poţi să reclami nimic, ce să mai zic, să să ia măsuri, poliţia e mână-n mână cu golanii şi bagabonţii, ăia marii ce să facă, face afaceri, să umple dă maşini şi dă vile, că ai văzut şi dumneata ce-a făcut feciorul lui Constantinescu, Dragoş parcă-i zice, la „Ţigareta 2"…

– Da' ştii de ce l-am votat io pă Iliescu? zice cucoana cea grasă cam brusc, lăsându-i pe ceilalţi un pic perplecşi.

În sfârşit, bătrâna în rochie grena încetează să dea din cap şi-şi lungeşte gâtul spre cucoana cea grasă.

– Ca să nu iasă Ţapu', explică ea, triumfătoare . Nu că aş avea încredere, că-i toţi o apă şi-un pământ…

– Aşa e, domne'. Nouă un Ţepeş ne-ar trebui, proclamă moşul. Să facă ordine şi să-i puie la punct pă golani. Păi dacă era Ţepeş, dacă scuipa unu' pă stradă, ştii dumneata ce făcea?

Cucoanele îl privesc întrebător.

– Dacă era Ţepeş, domne', continuă moşul, apoi îl aducea pă sus d-acasă cu toţi ai lui, cu tot cu plozi, cu nevastă, cu soacră… şi-i punea să frece pă jos cu limba până făcea oglindă. Şi-apoi, dacă nu era bine, zbang cu ţeapa!

– Nu mai avem noi parte de un Ţepeş… oftează femeia cu haine cenuşii.

– Păi ştii, dumneata, ce-a făcut Ţepeş? se aprinde moşul, întorcându-se spre ea.

– A făcut or…,începe ea, dar moşul, cu un gest superior, o întrerupe.

– A gonit turcii din ţară! exclamă moşul.

– Şi ăsta… Mihai Viteazu!?… zice femeia în haine cenuşii.

– Da, şi ăsta… încearcă să-şi amintească cucoana cea grasă.

Bătrâna în rochie grena dă din cap admirativ.

– Şi ştii, dumneata, cine i-a adus înapoi?! continuă moşul.

Femeile aşteaptă cu sufletul la gură.

– Cine oare?! se minunează moşul de atâta ignoranţă.... Ţapu'!

După ce trece un pic rumoarea şi femeile se mai dezmeticesc, îşi exprimă acordul cu moşul şi încep să evoce treptat tot soiul de venetici şi lifte păgâne care „ne-a potopit ţara” – de la turci, arabi, chinezi până la Raţiu, Câmpeanu & Co. Până la Leu, unde cucoana cea grasă coboară, discuţia continuă aprinsă, lista cotropitorilor rămânând încă deschisă.

4.09.2000

Motto: Aceasta este istoria animăluţelor trăsnite din familia noastră. O scriu şi eu pentru că, vorba mamei Coca (bunica mea, profă de latină), „verba volant, scripta manent”. Şi credeţi-mă, trebuie să rămână.

AVENTURILE ANIMĂLUŢELOR NOASTRE TRĂSNITE

ANIMĂLUŢELE MELE

Ruţica, prinţesa maidaneză, amatoare de cafea şi Brahms (anii 1990-2000)

Pe Ruţica am adus-o din Rahova, dar, ca dovadă pentru cât de ambiţioase şi capabile de a progresa sunt pisicile (măcar pe parcursul primelor 7 vieţi), Ruţica s-a emancipat şi a ajuns să bea cafea (numai) din ceaşcă şi să adore muzica clasică (mă rog, mai corect, cultă), în special Brahms!

Ruţica a fost ceea ce se cheamă o pisică din rasa „europeană comună”, ca să fim „politically correct” şi să nu spunem „maidaneză”. Nu avea o culoare uniformă (ci era chiar foarte bălţată – alb cu maro şi cu negru), dar asta n-a împiedicat-o să ajungă o adevărată lady.

Părea cea mai mică şi mai neajutorată dintre toţi cei 10 pui care rătăceau bezmetici prin curte, aşa că m-a înduioşat şi am luat-o acasă. M-am chinuit să o duc până acasă cu tramvaiul, strângând-o tare în braţe (fără a lua în

seamă zgârieturile), temându-mă, mai mult că o să-mi scape, decât că o s-o sufoc.

Nu eram singură, aveam pe cine să mă bazez la nevoie, eram împreună cu viitoarea ei naşă, Alina (şi, de ce să ascundem, naşa lui mami şi tati la cununie şi, totodată, a lui Alex). Iar naşa Alina n-a avut ce lucra şi s-a pus s-o spele pe biata pisicuţă (că doar venea dintr-o zonă cam famată şi se ştie ce efect purificator are apa!). Năşica a avut noroc că a supravieţuit, dar a stat bandajată la pat vreo două săptămâni. Şi, de atunci, „neajutoratei" pisicuţe i-a rămas numele de „Ruţa" – de la „Gheruţa", „Jevruţa", „Vampiruţa" şi alte „Ruţe"...

Ruţica s-a adaptat foarte uşor la viaţa de apartament şi a început să devină tot mai sofisticată şi cu mai multe pretenţii: ba să-i dai laptele din ceaşcă, nu din castronaş; ba să-i pui şi puţină cafea în lapte, că altfel n-are gust; ba să o serveşti cu o cafea adevărată, Lavazza Gold Selection, la expresor dacă se poate şi să-i aduci cafeaua în sufragerie, că nu aşa se serveşte o doamnă! Şi s-o fi văzut cum lipăia 3-4 ceşti de cafea cu lapte (aşezată sus, pe masă), mai ciugulind şi câte o sărăţică sau un stix (din ce găsea acolo), uitându-se la serialul ei preferat, iar, la sfârşit, se lingea pe botic şi începea să toarcă satisfăcută.

A început să aibă şi pretenţii muzicale: voia să-i pui numai muzică cultă, în special Brahms (valsuri, dansuri ungare, concertul nr. 2 pentru pian şi orchestră în si bemol major), când şi când câte o nocturnă de Chopin, un impromptu de Schubert sau piese din „Carnavalul" de Schumann şi să ai grijă să nu fie nici prea tare, nici prea încet, nici să apară probleme de sonorizare, că te reclamă la „Protecţia melomanilor".

Te bătea la cap să o laşi să se îmbrace în rochiţă de mireasă cu trenă mult prea lungă pentru ea, însă din fericire nu prea costisitoare, confecţionată ad-hoc din perdele, de care se împiedica invariabil şi pe care o sfâşia toată.

Seara (pentru că ziua nu mai trebuia să ceară acordul, nefiind nimeni acasă), se milogea să doarmă în pat pe pernuţa ta (dacă nu i-o dădeai, îţi trăgea perna de sub cap în timp ce dormeai şi se tolănea pe ea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat).

Şi nici aşa nu se liniştea! Noaptea trebuia să ai grijă să dormi cu pantaloni, şosete şi, eventual, cizme în picioare (dacă nu aveai un costum mai zdravăn de cosmonaut sau scafandru) şi să nu carecumva să faci o mişcare, că ataca imediat! Probabil că picioruţele sub cearşaf i se păreau nişte şoricei numai buni de vânat.

Ruţica adora să se bage în orice pungă întâlnită pe traseu, s-o facă să foşnească şi apoi să plece cu ea pe cap prin toată casa, apreciind traiectoria şi distanţele impecabil, cu o precizie matematică şi fără a-şi pierde o fracţiune de secundă echilibrul.

În afară de foşnitul şi târâtul pungilor, Ruţica se mai distra cu ciufulitul brăduţilor de iarnă (din care cu greu mai supravieţuiau trei globuri şi trei fire de beteală pe care până la urmă le foloseam pentru diadema de mireasă, accesoriu obligatoriu al rochiţei din perdele). Noroc că sărbătorile de iarnă au loc doar o dată pe an!

Însă de departe pasiunea ei cea mai mare era muzica. Şi venea de oriunde din casă sau de pe balcon pentru a o auzi. Dacă prindea frânturi din valsul op. 39 nr. 15 în la bemol major de Brahms, Ruţi lăsa tot (inclusiv treburile mici şi mari, foşnitul pungilor şi chiar vrăjeala cu motanii

din cartier) şi venea la galop, ca un armăsar în spume, disperată să nu piardă cumva un acord! Începea să miaune şi să toarcă încetişor, cu ochii îngustaţi de plăcere şi se leagăna uşor, frecându-se tandru de picioarele lui mami. Din când în când, o mai cheama şi pe mami să vină să-i cânte la pian şi atingea şi ea uşor clapele cu lăbuţele.

Ruţicăi îi plăcea atât de mult vocea lui mami (şi, în ultima vreme, şi vocea lui Alex) încât, dacă mami cânta la duş, Ruţi venea val-vârtej de oriunde din casă (chiar şi de pe balcon), începea să zgârie înnebunită cu gheruţa uşa de la baie şi cerşea să fie lăsată înăuntru la recital, mieunând sfâşietor de ziceai că vine sfârşitul lumii. Iar cea mai mare bucurie pentru ea era să stea tolănită la mami în poală, mami să-i fredoneze valsul ei preferat de Brahms, iar Ruţica să râcâie cu gheruţa pe pantaloni şi să toarcă fericită, tare ca un tractor, de se cutremurau pereţii!

Mama Coca (bunica lui mami) se înnebunea după costumaţiile şi deghizăririle lui Ruţi: se distra mai ales să o facă băbuţă, legându-i o cârpă pe cap ca o băsmăluţă. Avea, într-adevăr, un aer foarte comic, dar ea prefera rochiţa de mireasă din perdele şi-şi dădea întotdeauna jos băsmăluţa!

Ruţica avea şi alte talente: era capabilă să joace volei ca o campioană şi se dădea peste cap ca să prindă mingiuca aruncată de mami, de Mama Coca sau de Alex. De asemenea, putea face acrobaţii incredibile la bucătărie, era capabilă să sară de pe hol direct în cratiţa cu friptură de pe aragaz! Îndată ce simţea mirosul de friptură, devenea foarte agitată şi-şi descoperea alte abilităţi: vorbea la perfecţie limbi străine, mai exact

„baleneză" ca Dory din „În căutarea lui Nemo" pentru că aceasta i se părea cea mai expresivă (urla şi se strâmba ca toţi dracii, de parcă o tăiai cu ferăstrăul, numai să-i dai şi ei puţină friptură; ar fost în stare şi să latre, la nevoie, numai să fie mai persuasivă).

Ruţica a fost foarte bolnavă în ultimii ani, dar extrem de curajoasă şi nu s-a lăsat niciodată descurajată (era plină de viaţă, la fel de tandră şi torcea mereu). Timp de 3 ani, s-a confruntat cu una dintre cele mai grele boli, cancerul, dar nu s-a dat bătută. Ruţi s-a bucurat, deşi a luptat pentru fiecare clipă de viaţă, s-a jucat, a savurat câte o ceşcuţă de cafea, un vals de Brahms, precum şi mângâierile şi dragostea celor de acasă. A tors chiar şi în ziua în care a murit.

Şi acum, o Ruţica cu aripioare, parfumată şi moţată ca o prinţesă, îmbrăcată, poate, într-o rochiţă de mireasă, cu diademă, toarce şi se răsfaţă în poala Mamei Coca printre îngeraşii şi copilaşii bucălaţi, cu păr de aur din Paradis, care mai trebuie, săracii, din când în când, să-şi întrerupă corurile angelice de preamărire a lui Dumnezeu şi să cânte valsul ei preferat de Brahms!

Charlie, balerinul şi venerarea vacilor (anii '80-'90)

Charlie a fost canişul alb al lui mami în anii '80, la Bucureşti, când era mami la şcoală. A fost un câine absolut extraordinar, nu atât prin faptul că făcea lucruri spectaculoase, ci pentru că era bun, sensibil şi foarte iubitor. Îi plăceau atât de mult pacea şi armonia în familie încât nu tolera certurile şi-i lătra amarnic pe cei care le

provocau. Era cel mai fercit când toată lumea se înţelegea şi toţi erau prieteni.

Charlie era meloman: asta nici nu ne mai miră, face cumva parte din tradiţia animalelor trăsnite din familia noastră. Cel mai mult îi plăcea să vină lângă pian când cânta mami, se făcea ghem lângă pian şi asculta muzica foarte cuminte, nemişcat. Venea la pian chiar şi atunci când cânta mama Coca „Für Elise" doar cu un deget (mai exact, cu arătătorul drept, cum învăţase ea de una singură, chinuindu-se să descifreze notele).

Charlie avea o slăbiciune pentru dulciuri: pentru bomboane, ciocolată şi prăjituri (nu le-ar fi refuzat niciodată; cum se-nnebunea mama Coca după murături, aşa era Charlie cu dulciurile). Mergea în două labe, se dădea peste cap şi făcea piruete, doar-doar o primi o bomboană. Şi când i-o aruncai, o prindea din zbor.

Dintre toate animăluţele noastre trăsnite, Charlie a fost „balerinul". Împrejurări prozaice pentru noi cum ar fi un pom sau un gard pentru pişu, trezeau în Charlie simţul artistic. Charlie ridica atât de sus piciorul când făcea pişu de parcă era prim-balerin pe scena Teatrului Balsoi, în „Lacul lebedelor"; ziceai că-şi ia zborul. Ba uneori, făcea şi piruete foarte elaborate pe care le executa cu multă siguranţă şi graţie.

Charlie îşi avea şi el ciudăţeniile lui: lătra ameninţător la câinii mai mari (lupi, buldogi, dobermani etc.), dar se temea de pisici şi venera vacile. Asta i se trage probabil şi de la excursia la Sinaia unde Charlie trăise nişte experienţe – limită.

Prin anii '80, mami mergea în vacanţa de vară la Sinaia cu mama Coca (bunica) şi Nanaia (mătuşa), la o vilă de pe Strada Trandafirilor (pe drumul spre cotă,

imediat înainte de pădure), la doamna Enculescu, o distinsă doamnă în vârstă, cu părul frumos, argintiu.

Vila arăta întocmai cum se chema strada: pierdută într-o mare halucinantă de trandafiri (roşii, alb şi roz). Pe atunci, Nana se încumeta să facă mici excursii la Sf. Ana sau la Cota 1400, deşi mergea foarte greu, sprijinită în baston. Mama Coca, în schimb, fascinată de trandafiri şi mulţumită că vedea Cota şi Sf. Ana chiar din grădină, prefera să rămână în grădină, să se scalde în marea de trandafiri şi să se îmbete cu parfumul lor.

Charlie se avânta şi în excursii la Cotă sau la Sf. Ana împreună cu mine şi Nana, dar îi plăcea şi să alerge în grădină, printre trandafiri. Ţepii lor nu păreau să-l ameninţe. Singura primejdie din grădină era motanul gri al gazdei: cum îl vedea pe Charlie, motanul se zbârlea, îl mârîia şi-l scuipa, ba chiar îi mai dădea şi vreo gheruţă peste faţă. Odată, ţin minte că l-am văzut pe Charlie cu boticul însângerat. Aşa că, bietul căţel ajunsese să se sperie doar când vedea coada lungă, gri, stufoasă, iţindu-se dintr-o tufă de trandafiri.

Am mai spus că, fără să fie indian, Charlie venera vacile. Asta n-ar mai trebui să vă mire după ce veţi auzi următoarea istorioară. Într-o zi, când eram împreună în poieniţă, Charlie văzu un monstru gigantic cu copite şi coarne, apropiindu-se lent, dar ameninţător. Nu era altceva decât o vacă. Dar Charlie nu mai văzuse aşa ceva.

Iar în momentul acela, vaca avea o nevoie urgentă pe care nu pregeta să şi-o satisfacă chiar acolo, în poieniţă. Nu ştiu cât timp a durat până a făcut vaca pipi, dar parcă nu se mai termina. Curgea din ea ca dintr-un rezervor uriaş, cu un debit înspăimântător (cum la noi, pe vremea lui Ceaşcă, nici vorbă să fi văzut la robinet!).

Charlie rămase pur şi simplu încremenit, ca o stană de piatră când văzu o asemenea grozăvie, iar vaca nu mai termina, parcă vroia să inunde toată poiana. Şi, dacă ar mai fi continuat, poiana ar fi fost inundată mai rău decât de oceanul din lacrimile lui Alice în Ţara Minunilor. Charlie rămase pentru totdeauna cu un respect foarte profund faţă de vaci şi le veneră până la sfârşitul vieţii.

Charlie a murit foarte bolnav, după ce s-a chinuit multă vreme şi a trăit un an desfigurat. Dar acum e sus în cer, alb şi pufos, privind cu ochii mari, negri îngeraşii şi dansând şi cântând împreună cu ei, iar mama Coca îi spune poveştile ei cu animăluţe trăsnite.

Miţa, acrobata şi taurul furios (anii '80)

Când era mami chiar mai mică decât tine, adică la grădiniţă, a avut o pisică tărcăţică, Miţa. Pisicuţa nu a stat prea mult pe la noi (doar 3 luni), dar ne-a lăsat o impresie foarte puternică, aşa că trebuie măcar pomenită.

Miţa era acrobată din naştere. Se dădea peste cap, umbla în două labe, făcea piruete ameţitoare (balerinii şi patinatorii sunt mici copii pe lângă ea!), sărea chiar până-n tavan, parcă era pe arcuri! Şi cădea întotdeauna în picioare, aterizând elegant, cu o precizie demnă de invidiat. Mai avea puţin şi făcea şi plecăciuni fanilor care o aplaudau, ce mai, o adevărată artistă!

Miţa era artistă în toate – chiar şi temperamentul ei era de artistă: instabil şi exploziv în unele momente! Când o lăsau nervii, Miţa se transforma într-un taur furios şi făcea praf tot ce întâlnea în cale, începând cu picioarele celor care aveau ghinionul să se afle prin

preajmă. Mama Coca, săraca, era toată sfâşiată pe picioare de gheruţele Miţei!

Miţa alerga cu o viteză aşa de mare că nu se vedea decât norişorul de praf din urma ei! Dacă mai aveai şi proasta inspiraţie să iei o cârpă roşie şi să i-o fluturi prin faţă („Taureau, taureau!”), puteai să te pregăteşti să-ţi faci testamentul!

ANIMĂLUȚELE BUNICULUI

Dapix, devoratorul de poezii (anii ’50-’60)

Când era Tete (tatăl lui mami, bunicul lui Alex) mic şi se chema Răducu (prin anii ’50), a primit un motan uriaş cu un nume la fel de impresionant, Dapix, să-i ţină companie. Era aşa de mare că abia încăpea pe uşă. Bineînţeles, era mai mare şi decât Răducu, aşa că băieţelul îl încăleca şi pornea la trap cu el prin toată casa: „Dii, căluţule!!”. Dar Dapix nu se supăra, ci-i făcea toate mofturile lui Răducu.

Mai mult, lui Dapix îi plăcea lectura. Nu ştiu cum se întâmpla, dar întotdeauna când i se citeau poveşti sau poezii lui Răducu, apărea şi Dapix ca din pământ. Şi avea o slăbiciune, la fel ca şi stăpânul său, Răducu (în vârstă de doar trei anişori), pentru „Rapsodie de toamnă” de Topârceanu. Răducu şi Dapix o ascultaseră de atâtea ori încât ajunseseră să o ştie pe dinafară: cunoşteau cu exactitate versurile, ştiau chiar când se termina pagina şi trebuia întoarsă, să te închini nu altceva, de parcă ar fi citit!

Într-o zi, Răducu o rugă pe mămica lui, Coca, să-l ia şi pe el la şcoală, să o vadă cum ţine lecţia, dar nu oricum, ci împreună cu bodyguardul său, Dapix, fără de care nu putea circula. Mama Coca se învoi în cele din urmă, aşa că plecară la şcoală toţi trei: Coca, Răducu şi Dapix.

Nu ştiu cât de entuziasmaţi au fost Răducu şi Dapix de oră, dar copiii de la şcoală au rămas cu gura căscată la spectacolul dat de Dapix şi Răducu. Băieţelul a recitat „Rapsodie de toamnă" din cap în coadă, fără greşeală, uitându-se pe carte, de parcă ar fi citit şi, urmărind versurile cu degetul. Iar Dapix îi întorcea paginile una câte una, exact atunci când se terminau versurile de pe pagină! Toată lumea se minuna:

– Uitaţi-vă, doamnă, strigau copiii entuziasmaţi, copilul dvs. citeşte! Şi citeşte şi motanul, uitaţi-vă!!

Mama Coca a fost foarte mândră de odrasla şi de motanul său, iar elevii poate mai povestesc şi astăzi despre copilul şi motanul-minune.

ANIMĂLUŢELE DIN CASA STRĂBUNICII

Străbunica Lidia (căreia însă i se spunea pe scurt bunica Lidia) e străbunica lui mami, bunica lui Tete şi mama Cocuţei, a Nanaiei şi a lui Uca. Istoria animăluţelor trăsnite a început în casa ei, la Focşani, în anii '20 şi a continuat la Bucureşti, după Al Doilea Război Mondial.

Găina care se credea câine
(Bucureşti, anii ’50)

Prin anii ’50, bunica Lidia avea o găină la curte. Ar fi fost o găină oarecare dacă nu s-ar fi ataşat de bunica Lidia mai ceva ca un căţel şi dacă n-ar fi umblat după ea toată ziulica prin curte, ba chiar şi pe stradă. Ieşea şi după ea, s-o conducă la serviciu şi o întâmpina la poartă când se întorcea. Urca pe scăriţă la etaj s-o vadă dac-a ajuns cu bine în dormitor. Se ţinea scai de biata bunica Lidia.

Tot alergând de colo-colo după bunica Lidia ca un căţel, găina ajunsese să sufere de tulburări de personalitate: începuse să se creadă câine şi, oricât i-ai fi explicat situaţia, nu vroia s-audă. Nu mai făcea ouă, nici nu mai cotcodăcea măcar, ci doar lătra şi mârâia când altcineva încerca să se apropie de bunica Lidia. Tot e bine că nu ajunsese să se creadă de-a dreptul fetiţa bunicii Lidia!

Garona, Miţi şi Ţuchi
(Focşani, anii ’40)

Garona, Miţi şi Ţuchi au fost animăluţele casei în anii ’40.

Miţi, cel mai înfumurat motan, mereu la înălţime

Miţi era cel mai şmecher motan din Focşani. În primul rând, pentru că alerga toată ziulica (şi mai ales toată noaptea) după gagici (şi nu s-ar spune că fără succes!), în al doilea rând, pentru că avea obiceiuri mai

apropiate de ale oamenilor decât de ale animalelor: dacă animalele de casă se mulţumesc, în general, cu un castronel cu apă sau lapte, Miţi era mult mai pretenţios: nu ar fi băut în ruptul capului apă sau lapte din castronel, ci numai de la robinet! Punea boticul la robinet, în bucătărie şi bea apă proaspătă, direct de la sursă. Ar fi băut el şi laptele tot de la robinet, numai să fi curs, dar România mai avea încă mult până să devină ţara în care curge lapte şi miere (asta sperăm abia acum, o dată cu integrarea în Uniunea Europeană – 1 ianuarie 2007)!

Miţi nu se mulţumea doar să bea apica direct de la robinet, ci avea şi propriile tabieturi de legate de deplasare (la fel de stricte şi imperturbabile): era foarte ţanţoş şi nu mergea decât pe sus – cocoţat pe gard, pe bordură, pe crengile copacilor, pe case şi aşa mai departe. Iarna chiar, când erau nişte nămeţi uriaşi şi toată lumea, pentru a putea circula, mergea chircită prin tuneluri de zăpadă, Miţi o lua, ca de obicei, mândru, pe deasupra, peste tunel, cu coada sus. Bineînţeles, nu se grăbea la serviciu şi nici pentru a pleca în delegaţii, ci doar alerga după gagici... dar era bine – după o vorbă contemporană din lumea manelelor – ca toată lumea (şi, în special, rivalii sau „duşmanii”) să-i vadă clar „valoarea”!

Ţuchi, cea mai protectoare mămică

Ţuchi nu ar fi ieşit în evidenţă printre pisici dacă nu ar fi fost o mămică super-protectoare. Am putea spune chiar exagerată!...

Îşi iubea aşa de mult puii, încât vroia să-i ştie mereu la adăpost şi la căldurică! Şi nu pregeta să-i ia frumos în botic şi să-i ducă ea însăşi în locurile mai

primitoare şi mai călduţe: nici mai mult, nici mai puţin decât în şifonier, în şi printre haine, acolo unde se puteau cuibări mai bine!

Ţuchi urca pe viţa de vie cu puii în botic, intra pe geam şi-i lăsa, unul câte unul, în şifonier (preferabil la Cocuţa), în buzunarul sau în gulerul unei haine, să se cocoloşească acolo. Degeaba o dădeai jos cu pui cu tot, ea era o mamă foarte ambiţioasă şi era în stare de orice pentru confortul puilor ei: urca imediat la loc, cărându-şi puii în dinţi, unul câte unul, fără să se dea bătută.

Şi nu mică ne era mirarea dacă găseam prin buzunar, în loc de batistă, vreun cocoloş pufos, dacă gulerul avea coadă lungă şi-mbârligată sau dacă ne ieşeau mustăţi din chiloţi sau sutien! Ca să vedeţi până unde merge dragostea de mamă!

Garona, vedeta, super-spioana şi soprana

Garona (căţeluşa neagră, pechineză a bunicii Lidia) era, de departe, vedeta familiei. Se făcuse remarcată încă de când era mică (sau, mai exact, pui, pentru că mică a fost ea întotdeauna). În fine, când era mică sau... cum am zis, pui, Garona era atât de mică că părea invizibilă (dacă nu făceai eforturi supraumane s-o descoperi). Chiar prin asta se remarcase iniţial.

Bunica Lidia o ţinea în palmă. Era aproape cât negrul de sub unghie (şi, Doamne fereşte, bunica Lidia nu avea unghiile murdare; ce se vedea mic şi negru era Garona!). Dacă bunica Lidia purta mănuşi negre, nici nu se mai vedea!

Îi plăcea să stea şi în buzunar la bunica Lidia, acolo se simţea în siguranţă, se cuibărea şi aştepta

mângâierile şi alinturile bunicii Lidia. Chiar şi atunci când se făcu mare, Garona încăpea în buzunar şi prefera să se plimbe aşa, scoţând capul ca un pui de cangur din buzunarul bunicii Lidia!

Era preferata bunicii Lidia şi-şi permitea chiar să se strecoare în patul ei şi să se cocoloşească lângă ea (pentru asta era gata să-l dea jos din pat, la nevoie, pe bunicul Ionel, aşa, fără nici un fel de scrupule). Cert e că era foarte ataşată de stăpâna ei şi nu se mai dezlipea de ea.

Dintre toate animăluţele noastre trăsnite, Garona avea un talent unic, absolut special: Garona era spioană – şi nu în orice condiţii, ci chiar în timp de război! Nu ştiu cum făcea, dar reuşise să se infiltreze în armata duşmană şi afla cu o precizie uimitoare când aveau loc bombardamentele asupra oraşului.

Şi partea frumoasă era că nu ţinea doar pentru ea secretele, ci avea spirit civic şi sărea în ajutorul cetăţenilor din oraş de fiecare dată, avertizându-i despre bombardament şi anunţându-i dacă e cazul să se ducă la adăpost. Cum? Păi, dacă Garona nu mânca şi stătea posomorâtă cu botul pe labe, sigur în ziua aia era bombardament şi oamenii trebuia să fie pregătiţi. Dacă, din contră, Garona mânca tot şi dădea veselă din codiţă, orăşenii puteau sta liniştiţi: nu avea să fie nicio bombă în oraş, în ziua respectivă.

Tot oraşul se iţea încă de dis-de-dimineaţă în poartă, la bunica Lidia, să afle pronosticul pentru ziua respectivă. Veneau lăptăresele, măcelarii, negustorii, hornarii, ba chiar şi oltenii cu cobiliţele şi toţi îşi lungeau gâturile peste gard şi strigau cât îi ţinea gura:

– Coană Lidia, coană Lidia, ce-a făcut Garona? A mâncat? Dă din codiţă? Ce ne facem azi?

Şi Garona nu a dat greş niciodată. Până şi coşarul, deşi invidios pe Garona că era mai neagră ca el, venea să se intereseze la bunica Lidia despre situaţia din ziua respectivă.

Garona îl mârâia, enervată la culme că cineva îi face concurenţă: coşarul era aproape la fel de negru ca ea şi ei nu-i plăcea o astfel de concurenţă! În plus, coşarul era un simplu coşar, iar ea era o adevărată „lady" – comparaţia dintre ei doi o scotea din sărite şi, de fiecare dată când îşi aducea aminte de statutul lor social diferit, Garona se enerva şi mai abitir şi-l mârâia şi mai tare. Dar mai mult decât astea, o enervau erorile gramaticale pe care le făcea coşarul:

– Ce faci, niagro!? hârâia coşarul.

– Mrrr, răspundea „amabil" Garona, tremurând de furie.

– Ai mâncat azi? Ia spune, ce facem azi? E bombe?! continua coşarul.

– Mrrr, mrrr! mârâia Garona, şi mai enervată de dezacord, zbătându-se în braţe la bunica Lidia.

– Hm, da' niagră mai eşti! Eşti mai niagră ca mine! se minuna coşarul.

Doar recunoaşterea că, într-adevăr, era mai neagră decât coşarul o mai potolea cât de cât şi-i reda demnitatea ameninţată.

Garona nu era doar super-spioană şi oracol ambulant pe care, realmente, îl puteai înţelege şi pe care te puteai baza, ci mai avea şi alte talente ascunse, care, în cele din urmă, se lăsară descoperite: Garona cânta! Şi nu oricum, ci „profi", ca o soprană de coloratură pe scena

operei. Lăsa capul pe spate (de ziceai că face podul de sus) şi începea să ia note tot mai înalte şi mai vibrante:

– A, a, a, a, a, a, a, a, a....

Toată lumea o asculta cu gura căscată, inclusiv pisicile (Miţi şi Ţuchi) şi vecinii (care scoteau capul pe ferestră). Ba faima i se duse şi mai departe în oraş şi veniră o grămadă de oameni (cu sau fără căţei) să o asculte. Aşa o auzi şi Rudolf – un căţel mare, alb, şi el cântăreţ de marşuri militare şi de muzică de fanfară. Se îndrăgosti imediat de ea şi îi făcu o serenadă... pe ritmuri de marş. Dar, ce contează, o impresionă pe Garona şi „prinţesa" acceptă să dea un recital împreună.

Şi toată lumea asistă uluită la recital: Garona cânta ca o soprană la operă, dându-şi capul pe spate, Rudolf o acompania vioi pe ritmuri de marş, Garona era mică şi neagră, Rudolf era mare şi alb!...Dar ce mai conta, dacă era dragoste şi dacă amândurora le plăcea muzica!

Poate povestea Garonei ar fi fost mai lungă şi poate că ar mai fi fost alte trăsnăi de spus, dacă nu ar fi furat-o ruşii (ocupanţi după victoria din 1945). Se ştie că atunci ruşii „luau" orice (vorba marelui Tănase, „Davai ceas/ Davai palton/ Davai ciorap de nylon"), inclusiv fetele (acestea se dădeau cu cenuşă pe faţă şi făceau pe slutele, chioarele şi şchioapele ca să nu sară ruşii pe ele). Dacă fetele au mai scăpat prin diverse camuflaje, Garona, de data asta, n-a mai avut noroc (cât era ea de spioană). Sau poate tocmai pentru că era spioană, o fi fost urmărită!... Au tras-o ruşii direct din buzunarul bunicii Lidia şi au dispărut cu ea. Dar, chiar şi aşa, strălucirea unei Dive nu se stinge aşa uşor: povestea ei a ajuns la

nepoţi şi strănepoţi, iar Garona continuă să ne încânte cu talentele şi trăsnăile sale.

Dolly, Dolofanu' şi Bercu'
(Focşani, anii '30)

Pentru că toţi copiii bunicii Lidia, în buna tradiţie a familiei, trebuia să aibă şi ei câte un căţel, Uca, Nana şi Coca s-au pomenit cu Dolly, Dolofanu' şi Bercu'. Dolly era căţelul lui Uca, Dolofanu' al Nanaiei, iar Bercu' al Cocuţei. Fiecare îşi are povestea lui.

Cel mai tare baby-sitter, Dolly

Bunica Lidia îl rugase pe Dolly să aibă grijă de bebe Uca şi să stea cu el cât timp avea să meargă la bucătărie şi să pregătească masa. Dar Dolly nu avea chef să facă pe baby-sitter-ul şi, supărat că-şi strica ziua, mârâi la bunica Lidia şi chiar şi la bebe, arătându-şi colţii lungi şi ascuţiţi. Bebe începu să plângă, iar bunica Lidia izbucni:

– Nu ţi-e ruşine, Dolly?! îl certă bunica Lidia. Ieşi afară din casă! Nu mai vreau să te văd!

Supărat că bunica Lidia îl scosese afară din casă, Dolly se plimbă o vreme trist şi abătut. Se simţea rău pentru ce făcuse. Nu ştia ce să facă şi cum să o-mpace pe bunica Lidia şi pe bebe.

Deodată, trecu pe lângă o vie din vecini. Nu era foarte mare, dar strugurii rotunjori, sidefii străluceau ispititor pe araci. Ce-ar fi să ia câţiva să-i ducă lui bebe, acasă la bunica Lidia? Poate l-ar ierta. Zis şi făcut. Tiptil, în vârful picioarelor, Dolly se furişă în curtea vecinului,

în vie şi rupse încetişor un ciorchine de struguri. Plecă apoi cu el în bot, ţinându-l bine, ca să nu-i scape şi fugi mâncând pământul până acasă. Intră val-vârtej pe fereastră. Bebe dormea liniştit în pătuţ, iar bunica Lidia coborâse la bucătărie. Dolly lăsă strugurii pe pătuţ, lângă bebe. Se aşeză şi el apoi lângă pătuţ, aşteptând să vadă ce o să facă bebe când s-o trezi şi ce va zice bunica Lidia.

Nu ştim dacă bebe a gustat vreun strugure (regimul lui se limita atunci la ţâţa mă-sii), dar ştim precis că bunica Lidia l-a iertat pe Dolly şi a apreciat gestul lui. Şi de atunci Uca a stat numai cu Dolly şi nu a mai avut alt baby-sitter.

Dolofanu' şi parada militară

Nu avea vreun grad militar, nu luptase în Primul Război Mondial, nu avusese vreo misiune specială în armată, nu primise niciodată vreo decoraţie, darămite onoruri militare, dar Dolofanu' al Nanaiei era mare fan al armatei şi mai ales al paradelor militare.Acestea din urmă păreau organizate anume pentru el. Soldaţii care defilau în pas de marş îmbrăcaţi în uniforme strălucitoare, cavaleria călare pe cai împodobiţi de paradă, trompetele aurite, muzica ritmată, toate îl fascinau pe Dolofanu'. Aşa că, atunci când tuturor le era lumea mai dragă, Dolofanu' sărea în faţa tuturor, să defileze şi el, cu coada sus şi să conducă parada. Toată lumea striga:

– Piei, potaie! Cară-te de-aici, jigodie! Aici e paradă militară, nu-i pentru căţei!

Ba chiar cineva îl ameninţase cu puşca, trăgând însă în aer. Dar Dolofanu' nu se sinchisea. Rămânea în faţă, cu coada sus, să conducă mândru defilarea. Era

primul şi cel mai fălos dintre soldaţii de la paradă. Aşa că, treptat, lumea s-a obişnuit cu el şi a început să-l admire pentru ambiţia, devotamentul şi entuziasmul său. Şi i s-a permis să rămână la paradă. Ba chiar să conducă parada. Se ştia cine are stofă de „şef”!

Bercu' şi cocul misterios al doamnei educatoare

Bercu' al Cocuţei nu făcea nimic special (după cum povestea mama Coca), aşa, ca ceilalţi doi fraţi: Dolly şi Dolofanu'. Nu ştia să conducă parada militară, nu ştia să facă rost de cadouri... El era mai liniştit şi mai discret, uneori abia dacă-l observai. Totuşi, era foarte atent cu stăpâna lui Cocuţa şi avea grijă de ea.

Era chiar capabil să o conducă la grădiniţă, acolo unde Cocuţa se temea să meargă. Nanaia îşi lua repede ghiozdănelul în spinare şi fugea la grădiniţă, dar Cocuţa mereu se făcea că nu e gata ghiozdănelul, că-i lipseşte ceva, trăgea de timp, doar-doar o scăpa de grădiniţă.

– Dar ce e, mă copile, ce e la grădiniţă? De ce nu vrei să mergi?! tot întreba bunica Lidia.

Iar Cocuţa răspundea ba că „Pe strada aia plouă”, ba că „Pe strada aia ninge”, ba că „Pe strada aia e vijelie”, „Ba că a venit avalanşa” şi tot aşa, numai să rămână acasă.

Nu spunea ea, dar pe strada aia, la grădiniţă, era o doamnă educatoare cu un coc uriaş, foarte înalt şi înfoiat. Cocuţa credea că se ascunde ceva în cocul acela: vreun şarpe, vreun păianjen, vreo pasăre stranie, vreo meduză, gorgonă sau cine ştie ce monstru... Nici nu vroia să afle exact ce creatură era aceea, de aceea nu se ducea la „grădi”.

– Hai, măi copile, la grădiniţă! Ţi-l dau pe Bercu'! Te duce el! Nu-ţi fie frică! insista bunica Lidia.

Însă Cocuţa nu se urnea fără să ia cu ea toată casa, pe Bercu', pe mami, pe tati, pe Nanaia, eventual şi pe Dolofanu' şi pe Dolly. Iar la „grădi" stătea mai mult cu ochii închişi, decât cu ei deschişi, rugându-se să nu cumva să se deschidă cocul misterios.

Monica, cea mai bună detectivă
Focşani, anii '20

Şi iată că ne-am întors în timp la începutul secolului XX. Povestea animalelor trăsnite din familia noastră începe, de fapt, cu Monica, căţeluşa bunicii Lidia din Focşani. Ea a fost iniţiatoarea întregii istorii de trăsnăi. Monica a fost o căţeluşă poliţistă, în plină epocă de glorie a detectivilor (anii '20). Se pare că, dacă nu a reuşit să-l întreacă probabil pe Sherlock Holmes, a izbutit, cel puţin, să-i depăşească pe poliţiştii din Focşani într-o problemă de mare dificultate.

Poliţiştii din Focşani se chinuiau de luni bune să prindă un hoţ care fura animale şi păsări din curţile oamenilor. Dar, oricâte indicii aveau (la concurenţă cu cei din „Echipa Mistere" din Scooby Doo) şi oricât îşi băteau capul să rezolve cazul, nu puteau să-l prindă. Aşa că Monica noastră se puse pe treabă: ca o adevărată detectivă ce era (că l-ar fi făcut pe Scooby să moară de invidie), se apucă să caute indicii şi să le pună cap la cap, iar în două săptămâni avea deja portretul-robot al hoţului.

Ceea ce nu putuse toată poliţia din Focşani timp de luni întregi, reuşi într-o singură noapte Monica. Într-o noapte de pomină, pe la trei, când toată lumea trăgea la

aghioase şi hoţul se strecurase tiptil în curte la bunica Lidia, Monica îl simţi şi se apropie şi ea uşor, în vârful picioarelor. Îi recunoscu semnalmentele, dar nu se aruncă imediat asupra lui. Aşteptă strategic mai întâi ca hoţul să-şi ia prada: un porc din coteţ. Îl lăsă să se chinuie să-l lege şi să-l târască afară. În timp ce hoţul se lupta să tragă porcul, Monica sări asupra lui, prinzându-l în faţa faptului împlinit. Apoi anunţă repede lumea, prin lătrături vesele, să vină să vadă ce ispravă a făcut.

Nu numai că Monica prinse hoţul şi-l dădu pe mâna poliţiei, dar îl făcu şi de ruşine. În momentul în care sărise asupra lui, îşi înfipsese colţii în pantalonii acestuia, iar pantalonii se rupseseră şi hoţul rămăsese în fundul gol.

Nu ştiu dacă Monica a primit vreo medalie sau vreo decoraţie, dar faima ei s-a dus mai departe în tot oraşul, ba chiar şi mai departe. Şi toată lumea vorbea cum a reuşit Monica să prindă un hoţ pe care-l căuta poliţia de luni întregi, ba chiar l-a lăsat, ca să se înveţe minte, în c... gol. Şi poate se mai povesteşte şi astăzi. Şi-am încălecat pe-o şa şi am spus povestea-aşa.

Poveşti trăsnite cu Cocuţa, Uca, mami şi Meme

Şoala Crem

„*Şoala Crem*” nu este o variantă românizată a numelui celebrei prăjituri franţuzeşti, ci un nume de prăjitură autohtonă, preparată doar de Meme (care prin anii ’70-’80 se numea şi ea mami) – cel puţin aşa credea mami pe la 3-4 ani. Şi mami mai credea pe atunci că numele prăjiturii se trage de la o domnişoară îmbrăcată cu o

rochie crem şi care mânca multe prăjituri cu cremă, „*Domnişoara Crem*”, căci cuvântul „Şoala”, după cum îi povestise mama, vine precis de la „Domnişoara”.

Povestea cu „Şoala” şi „Domnişoara” e poveste veche, încă din anii ’40. Imediat după război, prin 1946, Cocuţa începuse să lucreze la Cluj ca profă de latină. Locuia la Turda la o familie cu copii şi făcea naveta. Nu ştiu câte prăjituri „Şoala Crem” mânca Cocuţa acolo, dar ce e sigur e că mânca multă brânză (foarte proaspătă şi pufoasă, ca-n reclame) cu smântână (din aia groasă, s-o tai cu cuţitul) şi, dintr-o gagicuţă „subţire ca un spic de grâu” (vorba unuia dintre poeţii ei preferaţi), se făcuse rotofeie, ca o rotiţă de caşcaval.

Familia din Turda avea 2 copii. Un băieţel de vreo 2 ani jumate care încă se mai scăpa pe el şi o fetiţă de vreo 4 ani jumate, foarte curată şi îngrijită. Băieţelul era fascinat de oliţă (poate tocmai fiindcă o vedea ca pe un obiect misterios şi îi lipsea controlul asupra ei): de fiecare dată când făcea ceva, îşi băga degetele în oală curios şi apoi le ducea la gură încântat. Faţă de băieţelul care aproape că mânca rahat, viitorul băieţel al Cocuţei (Răducu), care mânca doar pământ din grădină, părea foarte inocent! Fetiţa din Turda, foarte nemulţumită de raporturile cu oala ale frăţiorului mai mic, îi spunea mereu Cocuţei: „Eu, când eram mică, făceam tam la oală şi eram aşa de drăgălaşă!” Bineînţeles, „*tam*” însemna „caca” şi probabil că i se spunea aşa pentru că un caca la oliţă trebuia cu siguranţă sărbătorit cu mare tam-tam.

Parcă trebuia să vă zic ceva de „Şoala”. Da, băieţelul se ataşase foarte tare de mama Coca şi nu se mai putea dezlipi de ea. Toată ziua se ţinea după ea şi o trăgea de fustă, strigând-o: „Şoala, şoala!!!”. Nu putea să

pronunţe „domnişoara”, în schimb „şoala” urla cât îl ţinea gura. Şi trăsese de fusta Cocuţei până i-o lungise, de se făcuse ca o rochie de mireasă, până-n pământ. Oricum, la fel de vaporoasă ca „Şoala Crem-ul” lui Mami, sau, mă rog, „corect” spus, prăjitura „Domnişoara Crem”.

Steagul din nuc

Povestea asta se întâmplă pe la începutul anilor ’40. Uca (fratele Nanaiei şi al Cocuţei), ca un băiat năzdrăvan ce era, avea gaşca sa, cazemata sa din nuc şi propriile reguli de viaţă, pe care şi le respecta cu stricteţe (spre deosebire de normele impuse de părinţi sau de şcoală). Printre cele mai importante reguli proprii putem menţiona ridicarea steagului la cazemata din nuc dacă era acasă şi era disponibil şi coborârea steagului din nuc dacă nu era acasă sau dacă avea altă treabă. Să ştie băieţii din gaşcă cu exactitate ce face „şeful”.

Regulile erau reguli şi trebuia respectate cu orice preţ, chiar în timp de război. Ce mai conta dacă bombele cădeau de-a valma şi toată lumea alerga disperată la adăpost, năzdrăvanul de Uca îşi vedea imperturbabil de programul său: ridica steagul din nuc de câte ori îi venea cheful.

Într-o zi cu bombardamente, exact înainte de a intra în adăpost, Cocuţa îşi aduse aminte dintr-o dată că Uca ridicase steagul din nuc! Nenorocire! Asta însemna că bombele cădeau şi Uca stătea cocoţat în nuc, fără să-i pese de nimic. Cocuţa trebuia să facă neapărat ceva.

Spre deosebire de Uca şi de Nana, ea era foarte conştientă de pericole şi se temea de bombe. Dar ce nu face o surioară pentru năzdrăvanul ei de frăţior!? Cocuţa

renunţă să mai intre în adăpost şi se întoarse în fugă spre casă, rugându-se să-l găsească pe Uca viu şi nevătămat.

Când ajunse acasă, să cadă din picioare, nu altceva. Ea alergase printre bombe cu inima cât un purice şi năzdrăvanul ce făcea?! Stătea în vârful nucului, cu steagul sus, şi privea fascinat bombele cum cădeau.

– O, ce frumos cad bombele astea! Parcă ar fi nişte artificii! striga Uca entuziasmat.

Dar Cocuţa nu stătu să contemple „artificiile", ci îl dădu repede pe Uca jos din pom şi-l trase la adăpost. Abia peste nişte ani avea să înţeleagă Uca gestul surorii lui şi ce era cu „artificiile".

Ianurie 2007 & Ianuarie 2010

EFECTUL EXPERIMENTELOR LUI ALEX ASUPRA COLINDELOR LUI HRUŞCĂ

După ce ne-am chinuit timp de mai bine de o oră să scriem numele lui Dimitrie Bolintineanu din tema de vacanţă (ba era Dimirtie, ba Dimritie, ba Dimiritie şi nu mă lăsa copilu' să pun mâna să scriu eu ca să nu vadă Doamna) de era să mi se ardă sarmalele, Alex a hotărât că e timpul să meargă la baie să se relaxeze cu experimentele sale preferate.

Nu ştiaţi? În ultima vreme, baia este laboratorul secret al lui Alex: aici face să crească sau să se micşoreze jucăriile McDonald's de la Happy Meal SAU inversează puterile extratereştrilor din colecţia Ben 10 Alien Force (de exemplu, puterea Viforului – aducătorul îngheţului se inversează cu cea a lui Swampfire – aruncător de foc sau Encefalul – Brainstorm, supercreier, cu furtuni electrice – face schimb de puteri cu Maimuţa Păianjen – superagilă etc., iar toţi extratereştrii super-eroi se arată foarte încurcaţi şi greu adaptabili la schimbare) SAU prepară chiar elixiruri cu aspect cam scârbos şi cu miros de budă la care nu s-a tras apa de o săptămână, dar cu efecte, se pare, cel puţin rivale elixirului vieţii, al tinereţii fără bătrâneţe ori al dragostei eterne.

Oricum, e bine că puştiulică nu vrea să se relaxeze la Vântu ca Geoană sau la bucătărie, pregătind reţeta sa specială de "gogoşele-şoseţele" sau, mai exact, "gogoşele fiţoşele/scârboşele/puturele": adică şoseţele purtate – fără papuci – timp de cel puţin o zi (de preferinţă afară, dacă nu, măcar prin casă) şi rulate ca nişte gogoşele-fiţoşele, foarte micuţe şi drăgălaşe, de altfel.

Cum apreciez tentativa de a face tema de vacanţă şi cum mai am de făcut curăţenie în sufragerie (pentru că, se pare, în acest caz, magia şi nici chiar chimia nu funcţionează, nici măcar de Crăciun), îl las pe Alex la baie să se delecteze cu experimentele sale. Pe laptop sunt deschise desene animate cu Droopy – din colecţia proaspăt downloadată "Tex Avery", iar la televizor, bineînţeles, colinde cu Hruşcă.

Alex fredonează la baie binecunoscutul hit al Hannei Montana, „Best of Both Worlds", în timp ce eu mă rog ca nu cumva să inunde vecinii în ajun de Crăciun. Şterg pianul de praf şi arunc din când în când o privire spre laptop: mă dau în vânt după Droopy, iar acum începe desenul cu puricii din orchestra de jazz Dixieland care dădeau concerte pe coada lui Droopy, în timp ce, la televizor, în continuare, Hruşcă ne colindă. Dar ce-ar putea cânta Hruşcă în afară de colinde şi ce-ar putea fi la televizor de Ajun/Crăciun în afară de Hruşcă? Doar ştie toată lumea (dacă îşi face puţin de lucru pe net) că Hruşcă a urlat prima oară la maternitate nu "Ue, ue, ue!", ci "Leeer, leer, leer!", iar prima propoziţie a fost "Leru-i ler" şi că, dacă Hruşcă e răcit, se amână Crăciunul, că Hruşcă nu se uită, la televizor, ci televizorul la el şi că practică forma de meditaţie "Tai-Ler" pentru echilibrarea lerului. Se pare că şi prin vară, la mare, în Vama Veche, Hruşcă a cântat invariabil tot colinde! Deci nimeni şi nimic nu-l poate opri (nici Criza, nici războiul, nici terorismul, nici cutremurul, nici uraganul, nici tsunami, nici avalanşa, nici măcar prietenul lui Alex, Mihnea care e mai devastator decât toate celelalte la un loc!).

Aşa că mai trag din când în când cu ochiul la desenele cu Droopy şi orchestra de purici Dixieland

“Pee-Wee Runt” (care pare să nu-l deranjeze câtuşi de puţin pe Hruşcă), în timp ce şterg praful, iar Alex face ture între baie şi bucătărie cu diverse sticluţe şi eprubete în braţe. Uite, acum puricii se dau jos de pe coada lui Droopy, fumează şi apoi se întorc şi-şi reiau spectacolul!

La un moment dat, aud un zgomot puternic la baie şi sar să văd ce se întâmplă. Mai nimic, mă linişteşte Alex: urmează să se nască un extraterestru dintr-o bilă mare, sidefată (adusă ieri de tati), iar Alex s-a gândit că naşterea e mai uşoară în apă, respectiv în cadă, aşa că a pregătit-o cum se cuvine. Cada e plină să dea pe-afară cu o apă negricioasă, spumegândă, din care se ridică aburi violet (o fi citit ceva despre puterile culorii violet, că e la modă chiar printre politicieni!), cu miros de pucioasă, de parcă ar fi venit din fundul iadului şi bolborosind înspăimântător. Dar cum să nu înţeleagă o mamă ce înseamnă o naştere (fie ea şi de extratestru) şi ce nu facem noi pentru siguranţa şi confortul micuţilor extratereştri?

Încerc să mă calmez şi să nu mă gândesc la vecini, în timp ce-l întreb pe Alex ce conţine combinaţia din cadă. Mai nimic, mă linişteşte el din nou: un pic de gel de duş Palmolive Aromatherapy Violet, un pic de şampon de bebe Johnson’s, un pic de cremă de ghete, un pic de cafea, un pic de ceai verde, un pic de îngheţată de afine, un pic de ciorbiţă, un pic de lapte şi miere şi numai un pic de Gelatina Groazei (versiunea neagră, surpriza din ultimul număr al revistei «Donald»). Încerc să nu fac inventarul şi mă rog ca puiul de extraterestru să se nască odată. De ce nu se mai naşte odată?!

Hm, parcă acum cada bolboroseşte mai tare, poate că se apropie momentul. Alex e foarte agitat (ce să-i faci, e

greu să fii tată, sunt atâtea responsabilităţi); ia un pahar Berzelius verde din trusa Ben 10, îl cufundă în apa spumegândă, îl umple pe trei sferturi şi pune bila sidefată în pahar. Se pare că totul se va petrece acum, copilul e gata să iasă! Alex fuge cu paharul din baie în sufragerie să-i arate şi lui tati cum iese puiul de extraterestru din bilă. Îl însoţesc, tresărind la vederea stropilor negri-violet cu parfum de gogoşele-şoseţele de-ale lui Alex şi la sunetul răguşit şi înfundat, ca din fundul pământului ce se revarsă în valuri din pahar, ameninţând să-l acopere pe Hruşcă. Dar acesta din urmă rămâne imperturbabil şi continuă să cânte.

Puricii din orchestra Dixieland se află acum chiar pe scenă, la concert, iar Alex agită paharul foarte aproape de ecranul laptopului. Mi se pare că devin din ce în ce mai nervoşi, iar muzica lor sună tot mai agitat. Hruşcă ne colindă mai departe, fără să se impacienteze. Tati şterge parchetul cu mopul, însă îi cam tremură mâinile la vederea paharului cu aburi violet şi începe să schiţeze mişcări ciudate de dans african, iar eu mă uit cu un ochi la puricii care cântă şi sar de parcă ar sparge ecranul, iar cu altul la paharul cu bila din care se va naşte puiul de extraterestru. Lichidul din pahar clocoteşte acum de parcă ar fi cascada Niagara. Câţiva stropi violeţi sar din pahar înspre laptop. Puricii nu mai rezistă şi plonjează înspăimântaţi din laptop drept în pletochelia lui Hruşcă (bine că nu a chelit complet şi au unde să se instaleze).

Hruşcă simte pişcăturile şi-şi scutură pletochelia pentru a scăpa de musafirii nedoriţi (fără a se opri, normal, din cântat). Puricii nu pot fi însă îndepărtaţi aşa uşor, iar Hruşcă începe să cânte tot mai rapid, pe ritmuri de Dixieland, cu inflexiuni de jazz à la Aura Urziceanu:

“Leru-i ler, ler, leru-i ler, doop, doop, doo-doop, doop, doop, dooby, dooby, doop, doop!”.

Iată cum Hruşcă a început să cânte colinde în stil Dixieland, iar supradoza de energie ne-a impulsionat şi pe noi să ne achităm cât mai bine de sarcinile de sărbători!

Ianuarie 2010